

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Για δόντια
του Χάρου

3

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΙΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ
ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΙΟΝ

Η ΤΥΧΗ φαίνεται πώς βοηθεί τη συμμορία των κακούργων, που προδίδουν την υπόγεια χώρα της βασίλισσας Λίντας. Οι τρεις κομμάτος χωρίστηκαν και χάθηκαν μέσα στα ατέλειωτα και κατασκότεινα υπόγεια, που σε κάθε βήμα, κάνει την εμφάνισή του και ένας άορατος κίνδυνος... 'Ο Άρκο έχει προχωρήσει μπροστά και κανείς δέν ξέρει αν ζή ή αν πεθαίνει. 'Ο Τόμ με την Πόλα έχουν πιαστή αιχμάλωτοι του Βάγκ και ίσως αυτή τη στιγμή δοκιμάζουν τα πιο φριχτά βασανιστήρια, χωρίς κανείς

να μporή να τους βοηθήσει. (*)

Κι' ο Μπίλ; Μονάχος κι' αυτός, στριμωγμένος στη γωνία ενός βράχου μετά την τρομερή πάλη που είχε με τον αντίπαλό του, μένει ασάλευτος, σαν ένα σώμα χωρίς πνοή... 'Από τα χείλη του βγήκε ένα τελευταίο βογγητό, το βογγητό του θανάτου... 'Ο αντίπαλός του που τον πυροβόλησε δυο φορές, γελά τώρα θριαμβευτικά για την επιτυχία του.

Γυρίζει για να φύγει, αλλά μετανοιώνει. Κάτι του λέει να γυρίσει πίσω για να δη με τα

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος, που έχει τον τίτλο: «Το 'Αλλόκοτο Κυνηγητό».

μάτια του από κοντά τὸ νεκρὸ ἔχθρό του. Ἐνῶ στέκεται αναποφάσιτος, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸν θράχο, νοιώθει ξαφνικὰ ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Σωριάζεται μονοκόμματος κατὰ χάσμα καὶ μόλις προλαβαίνει γιὰ μιὰ στιγμή νὰ κρατήσει τὰ μάτια του ἀνοιχτά. Βλέπει μπροστά του τὸ Ἀμερικανόπουλο, τὸ... νεκρὸ παιδί! Ἐπειτα χάνει τὴν αἰσθήσεις του καὶ δὲν βλέπει, οὔτε ἀκούει τίποτε.

Ὁ Μπίλ βγάζει ἀπὸ τὸ στήθος του ἕναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πῶς ζῆ καὶ πῶς ξάπλωσε ἀναίσθητο τὸν ἔχθρό του. Γιὰ καλὴ του τύχη, ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἤξερε καλὴ σκοποβολή. Οἱ σφαῖρες οὔτε τὸν ἄγγιξαν καθόλου. Τὸ βογγητὸ ποὺ ἔβγαλε ἦταν ψεύτικο, γιὰ νὰ τὸν ξεγελάσῃ.

Παίρνει τὸ πιστόλι καὶ βγάζει μιὰ μικρὴ ζώνη γιὰ νὰ δέσῃ χειροπόδαρά τὸν ἀναίσθητο ἄντρα. Ἀφοῦ τὸν δένη καλά ἀρχίζει τώρα νὰ σκέπτεται τί πρέπει νὰ κάνει. Ἀπὸ τὴ θαθεῖά του συλλογὴ τὸν βγάζει κάτι ποὺ φτάνει στ' αὐτιά του. Μοιάζει σὰν γρύλλισμα. Τὸ βλέμμα του διακρίνει μιὰ σιλουέττα, ποὺ παρουσιάζεται δεξιά του. Στρίβει ἀπότομα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ. Τὰ νεύρα του παθαίνουν μιὰ τέτοια ὑπερένταση, ποὺ νομίζει πῶς θὰ σπάσουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

— Μπίλ!

Γνωστὴ φωνή. Εἶναι τοῦ Ἄρκο! Ὁ Μπίλ μὲ ἕνα πῆγμα βρίσκεται πλάι του καὶ τὸν ἀγκαλιάζει ὅλος χαρὰ. Τὸ μικροσκοπικὸ σκυλάκι του ἀνεβαίνει στὰ χέρια κι' ἀρχίζει κι' αὐτὸ νὰ γρυλλίξῃ χαρούμενα.

— Τί γίνεται, Μπίλ, ποῦ ἐρισκόσαστε; ρωτᾷ ὁ Ἄρκο.

— Ἐχασα τὸν Τὸμ μὲ τὴν Πόλα, τοῦ ἔξηγεῖ ὁ μικρὸς «Κεραυνὸς» καὶ κατόπιν τοῦ δείχνει τὸ δεμένο σῶμα τοῦ ἄντρα ποὺ δὲν λέει νὰ συνέλθῃ.

Ὁ Ἄρκο ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Τὸμ καὶ τῆς Πόλα, μὰ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ λίγο θάρρος στὸν Μπίλ.

— Ὅλα θὰ πάνε καλά, Μπίλ, μὴ φοβάσαι. Βρῆκα τὸ μέρος ὅπου ἔχουν φυλακίσει τὸν Λούντι. Πρέπει νὰ τρέξουμε τὸ γρηγορότερο νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε. Ὅσο γιὰ τὸν Τὸμ καὶ τὴν Πόλα, θὰ τοὺς βροῦμε κι' αὐτοὺς.

Ἐκκινοῦν χωρὶς ἀργοπορία. Ἀφίουν τὸν ἔχθρό τους στὴν ἴδια θέσι καὶ διαζονται γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸ Λούντι.

Ἡ φωτοβολίδα σβύνει πάλι. Τὸ σκυλάκι τοὺς ὀδηγεῖ τώρα στὰ σίγουρα, ἀνάμεσα στὰ σκοτάδια.

— Εἶναι μακριά; ρωτᾷ ὁ Μπίλ.

— Ὅχι καὶ πολὺ. Φοβάμαι ὅμως μήπως ἔβαλαν περισσότερους φρουροὺς νὰ τὸν προσέχουν. Ἄν δὲν χωρίζαμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅλα θὰ πῆγαι-

ναν περίφημα. Ήταν μεγάλη μου βλακεία αυτό που έκανα.

Τώρα οι δυο κομμάntos σωπαίνουν. Ο Μπίλ από τις κινήσεις του "Αρκο καταλαβαίνει πως πλησιάζουν κοντά στο μέρος όπου βρίσκεται ο Λούντι. Βγάζει το πιστόλι από τη θήκη του και το σφίγγει νευρικά στο δεξιό του χέρι. Είναι άποφασισμένος να τὰ παίξει όλα για όλα!

— Πρόσεχε δεξιά!

Η φωνή του "Αρκο βγαίνει ξαφνικά σαν ούρλιαχτό. Ο Μπίλ μόλις προλαβαίνει να κυττάξει. Το φως ενός φακού του τυφλώνει τὰ μάτια. Έκείνο που διακρίνει μέσα σ' αυτό το φακό τον κάνει να ριγίση. Είναι η κάννη ενός πιστολιού, που τον σημαδεύει κατάστηθα!

Δίνει μια άπτόμη στροφή στο σώμα του και πέφτει κατάχαμα. Η σφαίρα σφυρίζει πάνω από το κεφάλι του και χτυπάει σε μια πέτρα. Ο Μπίλ με άφανταστη ψυχραιμία σημαδεύει. Δεν προλαβαίνει όμως να πατήσει τη σκανδάλη. Ο έχθρος του λυγίζει τὰ γόνατά του και πέφτει, βγάζοντας ένα ούρλιαχτό πόνου. Είχε δεχτεί στο στήθος μια σφαίρα του "Αρκο.

Ο Μπίλ νοιώθει το χέρι του συντρόφου του να τον τραβάει.

— Μπίλ, κινδυνεύουμε! Μάς πήραν είδησι! Γρήγορα πίσω!

Με γοργά πηδήματα απομακρύνονται από το μέρος της συμπλοκής. Μέσα στο σκο-

τάδι ακούγονται βήματα, αλλά βήματα. Σὰ να μην έφτανε αυτό, το φως από μια μεγάλη φωτοβολίδα τους φωτίζει καταπρόσωπα. Πέφτουν και οι δυο κάτω και σέρνονται με την κοιλιά. Λίγο πιο πέρα διακρίνουν πέντε σκιές να κινούνται με προφύλαξι.

— Δόσε μου το πιστόλι σου, Μπίλ, κάνει ο "Αρκο και του το αρπάζει από τὰ χέρια.

Μέσα από τη φόρμα του βγάζει τώρα ένα αυτόματο που παίρνει διακόσιες σφαίρες. Το δίνει στον Μπίλ λέγοντάς του:

— Θα προσπαθήσης να κρατήσεις τους έχθρους μας όσο μπορείς σ' αυτό το μέρος. Έγώ θα προσπαθήσω να ξεγλυστρήσω, για να έλευθερώσω το Λούντι, τώρα που όλοι τους μάς νομίζουν κυκλωμένους. Προφυλάξου καλά και χτύπησε στο ψαχνό. Ό,τι και να συμβή, δέν θά σε άφισω να πέσης στα χέρια τους!

Χωρίς άλλη κουβέντα, βάζει στον κόρφο του το πιστόλι του Μπίλ, και με το δικό του στο χέρι, στρίβει άριστερά. Βαδίζοντας με τὰ τέσσερα, χάνεται πίσω από κάτι πέτρες.

Ο Μπίλ στηρίζει το αυτόματό του, που έχει μάθει το χειρισμό του από την άστυνομία πριν ακόμη ξεκινήσουν, και με το μάτι άγρυπνο προσέχει τις πέντε σκιές. Βαδίζουν σκυφτές και είναι όλoμαιρες σαν σατανάδες. Στο κεφάλι φορούν κάτι σαν κουκού-

λα πού τους κρύβει τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου.

‘Ο Μπίλ τούς άφίνει νά πλησιάσουν.

«‘Αν έρθουν πιό κοντά και οί πέντε, με μιá ριπή θά τούς ρίξω κάτω, συλλογίζεται. Τότε θά μπορέσουμε νά σώσουμε τó Λούντι!»

Οί πέντε μαύρες φιγούρες λές και καταλαβαίνουν γή σκέψι του, γιατί χωρίζουν άπóτομα και άπαμακρύνονται ή μιá από την άλλη. ‘Ο Μπίλ καταλαβαίνει τó σχέδιό τους. Θέλουν νά τόν κυκλώσουν, κι άν τ ό κατορθώσουν τότε θά τήν έχη άσχημα!

ΑΠÓ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑΙ...!

Π ΡΕΠΕΙ νά δράση χωρίς άναβολή. Σκοπεύει τόν πρώτο άριστερά και πατάει τή σκανδάλη. Πέντε φωτεινές τελείες σκίζουν τόν άέρα και κατευθύνονται στη μαύρη σκιά. Έκείνη όμως προλαβαίνει νά κρυφτή πριν άκόμα ξεκινήσουν οί σφαίρες.

Οί πέντε έχθροί του μαθαίνουν έτσι τή θέση του και τόν άρχίζουν στις πιστολιές. Μιá άληθινή μάχη με άθόρυβες σφαίρες άρχίζει τότε ανάμεσα τους. Οί αντίπαλοί του προσπαθούν νά τόν κυκλώ-

‘Ο έχθρός του λυγίζει τά γόνατά του και πέφτει, βγάζοντας ένα ούρλιαχτό πόνου.

“Ένας δυνατός θόρυβος τόν ξεκου φαίνει, και μιὰ λάμψη δίπλα του τού θαμπώνει τὰ μάτια.

σου, μα ὁ Κεραυνὸς προσέχει κάθε κίνησί τους και προσπαθεὶ νὰ τοὺς κρατήση μπροστά του.

“Ἐχει ἀνάψει ὅλος ἀπὸ τὸ μένος τῆς μάχης, ἀλλὰ δὲν χάνει οὔτε τὴν ψυχραιμία του, οὔτε τὸ νοῦ του. Ξέρει πὼς ἔχει μόνο διακόσιες και λιγώτερες σφαίρες. Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴν τὶς ρίξη ἄσκοπα και μείνει στὸ τέλος ἄοπλος. Ὁ Ἄρκο μπορεὶ νὰ ἀργήση. Ποιὸς ξέρει τί θὰ συναντήση κι’ αὐτὸς ἐκεὶ ποὺ πηγαίνει.

Μιὰ σκιά ἀποφασίζει νὰ τρέξη δεξιά του. Τὰ πυρὰ τοῦ Κεραυνοῦ τῆς σταματοῦν τὸ δρόμο. Βλέπει τὸν ἐχθρό του νὰ πέφτη κάτω και νὰ μὴ δεί-

χνη κανένα σημάδι ζωῆς.

«Ἐμεινὰν μόνο τέσσερις— λέει μέσα του ὁ Μπίλ— κι’ ἔχουμε καιρὸ γιὰ νὰ τοὺς λιγοστήσουμε ἀκόμη».

Ὅμως ἡ χαρὰ του δὲν κρατᾶει γιὰ πολὺ. Ἡ φωτοβολίδα σθύνει.

«Θὰ ἀνάψη τάχα γρήγορα ἢ ἄλλη;»

Νὰ τί τὸν βασανίζει τώρα. Θὰ ἀνάψη τάχα ἢ ἄλλη, ἢ δὲν πρόκειται νὰ φωτίσουν πιά τὴ σκηνὴ τῆς μάχης;

Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦν μέσα σὲ μιὰ ἀγωνία γιὰ τὸν Μπίλ, ποὺ προσπαθεὶ τώρα μὲ τὸ αὐτί του μονάχα νὰ καταλάβη τίς κινήσεις τῶν ἀντιπάλων του. Ἄν συνεχίση

τὸ σκοτάδι τὴν ἔχει ἄσχημα. Οἱ ἔχθροί του θὰ τὸν κυκλώσουν, χωρὶς νὰ τοῦς πάρῃ εἰδησι, καὶ θὰ τὸν πιάσουν!

Τὰ χτυπήματα τῆς καρδιάς του, γοργὰ - γοργὰ, τοῦ μετροῦν τὴν ὥρα. Ἡ βασανιστική ἀγωνία δὲν βρίσκει τέλος. Ἡ φωτοβολίδα δὲν ἀνάβει. Εἶναι καταδικασμένος τώρα νὰ πιασθῇ αἰχμάλωτος, νὰ πεθάνῃ;

Ὅτι θὰ πεθάνῃ τὸ φαντάζεται. Δὲν θὰ προτιμῆσῃ ὅμως νὰ πιασθῇ αἰχμάλωτος. Θὰ σκοτωθῇ μονάχος του, ὅπως σκοτώνεται κάθε τίμιος πολεμιστής, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του.

Σφίγγει τὰ δόντια καὶ πατάει τὴ σκανδάλη. Τοῦ φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμή πῶς κάποιοι θόρυβος ἀκούγεται ἀριστερά του. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τέσσερα διαφορετικὰ σημεία ξεκινοῦν οἱ φωτεινὲς σφαῖρες γιὰ νὰ τὸν χτυπήσουν. Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ τίς ἀκούει νὰ σφυρίζουν ἀπᾶλλὰ ἀπὸ πάνω του. Νοιώθει ὅμως καὶ ἓνα ἐλαφρὸ τσοῦξιμο ψηλὰ στὸν ὄμο του. Βάβει τὸ δάχτυλό του καὶ μιὰ φρίκη τοῦ συγκλονίζει τὸ σῶμα. Καταλαβαίνει πῶς τραυματίστηκε ψηλὰ στὸν ἀριστερὸ ὄμο.

«Φαίνεται πῶς μὲ πῆρε ξυστὰ — συλλογίζεται. Τὸ χέρι μου κινεῖται μὲ εὐκολία».

Κι' ὁ Ἄρκο; Ποῦ εἶναι ὁ Ἄρκο; Τί νὰ κάνῃ τάχα αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ἄρκο; Ἐχει κι' αὐτὸς μπλεχτῆ σὲ καμμιά καινούργια μάχη, μήπως κιν-

δυνεῖ, μήπως κιόλας αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι νεκρός; Πότε θὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ σύντροφό του, ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκε; Ὁ ἄργησι πολλὴ ἀκάμει;

Αὐτὲς οἱ σκέψεις βασανίζουν τὸν Μπίλ. Ἐπειτα χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ τὸ θέλῃ, συλλογίζεται τὸν φίλο του καὶ τὴν Πόλα ποῦ ποῖς ξέρεи τί νὰ γίνωνται καὶ ποῦ νὰ βρίσκονται.

Οἱ στιγμὲς περνοῦν καὶ ὁ κίνδυνος μεγαλώνει. Μιὰ σφαῖρα, ποῦ σφυρίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἦρθε ἀκριβῶς ἀπὸ πίσω του. Καταλαβαίνει πῶς τὸν ἔχουν κυκλώσει. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὸν πλησιώσουν, θὰ τὸν πιάσουν...

Δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἐτσι τοῦ ἐρχεται νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ, μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι, νὰ τοῦς ἀντιμετωπίσῃ ἕναν πρὸς ἓνα. Καταλαβαίνει ὅμως πῶς αὐτὸ θὰ τοῦ στοιχίσῃ ἀμέσως τὴ ζωὴ.

Προσπαθεῖ νὰ πάρῃ τὸ αὐτί του καμμιά κίνησι τῶν σατανάδων, ποῦ τὸν κυκλῶνουν, καὶ ποῦ στενεύουν τὸν ἀόρατο κύκλο τους, ὅπως ἡ θηλειὰ στὸ λακμὸ τοῦ ἐτοιμοθάνατου. Ἀπὸ τὸ φόβο του ἡ φαντασία του τὸν ξεγελά καὶ πυροβολεῖ ἄσκοπα. Τώρα ὅμως καταλαβαίνει πῶς κάθε πυροβολισμὸς του ὑπογράφει καὶ τὴ θανατική του καταδίκη, γιὰτί οἱ ἐχθροὶ του ξέρουν σὲ ποῖο σημεῖο βρίσκεται. Σκύβει τὸ κεφάλι του ὅσο μπορεῖ πρὸς τὰ κάτω καὶ πε-

ριμένει. Περιμένει τη σωτηρία ή το θάνατο. Τόν "Αρκο για να τον σώσει και τους έχθρούς του για να τον σκοτώσουν. Ποιός θα προλάβει πιο γρήγορα;

Σε μιὰ στιγμή, του περνά από το νοῦ ἡ σκέψη νὰ πεταχτῆ ἀθόρυβα καὶ νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὸν κλοιὸ τους, θὰ εἶναι ὁμως τυχερός; Κι ἂν πέσει ἐπάνω σὲ κανέναν ἢ ἂν τὸν πάρουν εἰδησι καὶ τὸν κυνηγήσουν; Θὰ ἦταν κουτὸ καὶ ἀνώφελο νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημείο, ὅπου ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἐλπίζει τὸν ἐρχομὸ τοῦ "Αρκο.

"Ενας δυνατὸς θόρυβος τὸν ξεκουφαίνει καὶ μιὰ λάμψη δίπλα του τοῦ θαιμπώνει τὰ μάτια! "Ἡ στιγμή εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. Τοῦ ἔχουν πετάξει μιὰ καπνογόνο χειροβομβίδα. Νοιώθει ἕνα τσουξίμο στὰ μάτια καὶ τὰ χάνει. Βρίσκει ὁμως ἀμέσως τὸ θάρρος του. Τυλιγμένος ἀπὸ τὸν καπνὸ καθὼς εἶναι, μισοσηκώνεται καὶ στριφογυρίζει ὀλόγυρα πατώντας τὴ σκανδάλη. "Ἡ ριπή γαζώνει τὶς πέτρες στὴ σειρά. Χωρὶς νὰ χάσει ἔπειτα καθόλου καιρὸ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς φόρμας του μιὰ μάσκα καὶ τὴν φορεῖ στὸ πρόσωπο. Καταλαβαίνει πὼς ὁ καπνὸς τῆς χειροβομβίδας εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ πὼς μπορεῖ νὰ τυφλωθῆ. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ "Αρκο εἶχε προβλέψει καὶ τοὺς εἶχε ἐφοδιάσει μὲ μάσκες.

Μὲ τὸ αὐτόματο στὸ χέρι, ἐνῶ νοιώθει τὸν καπνὸ νὰ τὸν

κυκλώνει, περιμένει. Τὰ δόντια του ἀρχίζουν νὰ χτυποῦν. Οἱ στιγμὲς τοῦ φαίνονται σὰν αἰῶνες. Δὲν βλέπει τίποτε, δὲν ἀκούει τίποτε. Ποῦ βρίσκονται τώρα οἱ σατανάδες.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν τυραννικὴ προσημνὴ τοῦ θανάτου, νοιώθει τὸ κεφάλι του νὰ βαραίνει. Κάτι σὰν μιὰ παράξενη γύστα τὸν πιάνει, λὲς καὶ εἶναι μεθυσμένος. Προσπαθεῖ νὰ συνέλθῃ, μὰ δὲν τὸ καταρθώνει. "Ἡ ζάλη γίνεται πρὸ ἐντομῆ καὶ τὸ κεφάλι του γέρνει βαρὺ καὶ ἀσθήκωτο, ἐνῶ τὰ χέρια του παραλύουν καὶ ἀφίνουν τὸ αὐτόματο νὰ τοῦ πέσει κάτω.

«Ναρκώθηκα ἀπὸ τὸν καπνὸ, συλλογίζεται. "Ἐπρεπε νὰ φορέσω ἀμέσως τὴ μάσκα μου πρὶν ἀναπνεύσω. Τώρα εἶμαι χαμένος! Θὰ μὲ πιάσουν, θὰ μὲ σκοτώσουν...»

"Ενα ἀναπεδογύρισμα μιᾶς πέτρας λίγα μέτρα μακριὰ του τὸν κάνει νὰ κινηθῆ. Μὲ μιὰ ὕστατη προσπάθεια σηκώνει τὸ αὐτόματο του καὶ προσπαθεῖ νὰ σκοπεύσῃ. Πρὶν ὁμως πατήσῃ τὴ σκανδάλη, ἐνῶ λευκὸ καὶ κρῦο φῶς τὸν λούζει ὀλόκληρο. Μιὰ μικρὴ φωτοβολίδα ἔχει σκάσει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Βλέπει τώρα στὸ φῶς τῆς τὸν ἀντίπαλό του. Εἶναι κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα καὶ τὸν σκοπεύει.

Προσπαθεῖ νὰ σκύψῃ τὸ σῶμα του καὶ τὸ κουρασμένο του κεφάλι. Οἱ κινήσεις του ὁμως εἶναι τόσο ἀργές ποῦ δὲν θὰ προφτάσῃ... "Ὅχι, δὲν θὰ

προφτάσει... 'Η νάρκη πάλι τόν κυριεύει... Βλέπει τώρα τόν έχθρό του σάν τόν 'ίδιο τὸ χάρο, πού ἀπλώνει τίς μαύρες του φτερούγες γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὴν ψυχή...

ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙ ΤΩΝ ΕΡΠΕΤΩΝ

Ο ΜΠΙΛ είναι πεσμένος μπρούμυτα κάτω. "Έχει τίς αισθήσεις του ὅλες μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῆ. "Απορεῖ γιατί ὁ ἀντίπαλός του, πού τὸν σκόπευε, τὸν ἄφισε νὰ κρυφτῆ χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσῃ. "Απορεῖ γιατί ἀργοῦν νὰ τὸν πιάσουν οἱ ἐχθροὶ του. Μήπως τὸν φοβούνται; "Ὡς πότε ὅμως θὰ διστάζουν; Κάποιοι ἀπ' ὅλους θὰ

πάρη τὸ θάρρος νὰ τὸν πλησιάσῃ... Ναί... δὲν εἶναι ψέμα, δὲν τὸ βλέπει στὸν ὕπνο του, δὲν εἶναι ἐφιάλτης... "Ακούει δῆματα. Τὸν πλησιάζουν. Προσπαθεῖ νὰ κάνῃ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι μὰ δὲν μπορεῖ. "Έχει παραλύσει ὁλόκληρος. Τὸν λούζει ἕνας κρύος ἰδρώτας...

Χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε, αἰσθάνεται ἕνα χέρι νὰ τοῦ πέφτῃ στὸν ὤμο. "Ένα ρίγος τὸν συγκλονίζει ὁλόκληρο κάτω ἀπὸ τὸ ἀγγιγμα αὐτό... Καὶ τώρα; Τώρα ὁ θάνατος; "Ὁχι. "Ακούει μιὰ φωνή. Μιὰ γνωστὴ καὶ γλυκεῖα φωνὴ πού τὸν κάνει νὰ χαρῆ, πού τοῦ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια.

'Αρπάζει τὴν ξαφνιασμένη Πόλα σάν πούπουλο στὰ χέρια του.

Με μιὰ γρήγορη κίνηση, ὁ Τόμ, τοῦ πέφτει ἐπάνω καὶ τὸν ἀρπά-
ζει ἀπὸ τὸ λαιμό.

— Κράτησε τὸ πιστόλι μου, Λούντι, νὰ τοῦ ρίξω μιὰ ἔνεσι. Φαίνεται πὼς τὸν δηλητηρίασε ὁ καπνὸς τῆς χειροβομβίδας.

Εἶναι ὁ Ἄρκο καὶ ὁ Λούντι! Θέλει νὰ πεταχτῆ γιὰ νὰ τοὺς ἀγκαλιάσει, νὰ τοὺς φιλήσει, ἀλλὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατο. Νοιώθει νὰ τοῦ σηκώνουν τὸ μανίκι, καὶ κατόπιν ἕνα μικρὸ τσουξίμο ψηλὰ στὸ μπράτσο.

Με μιὰς τὸ κεφάλι του ξαστερώνει κι' ἀπὸ βαρὺ γίνεται ἑλαφρό. Δοκιμάζει νὰ πεταχτῆ ἐπάνω καὶ τὸ κατορθώνει.

— Ἄρκο! Λούντι!, κάνει γεμάτος χαρὰ, καὶ τοὺς σφίγ-

γει τὰ χέρια. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή!

— Δὲν σοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ σὲ ἀφίσω μὲ κανένα τρόπο; τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἄρκο ἐνῶ ὁ Λούντι ἀρχίζει νὰ τὸν ρωτᾷ γιὰ τὴν Πόλα.

Πρὶν τοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ Μπιλ κυττάζει νὰ δῇ τὸν ἀντίπαλό του πού τὸν σκόπευε πίσω ἀπὸ τὴν πέτρα. Τὸν βλέπει ἀκόμη ἐκεῖ στηριγμένο καὶ ἀκίνητο. Καταλαβαίνει πὼς εἶναι νεκρός... Πὼς ἦταν ἀπὸ πολλὴ ὥρα νεκρός, πεσιμένος ἐπάνω στὸ βράχο!

— Εὐτυχῶς πού φόρεσες τὴ μάσκα σου, λέει ὁ Ἄρκο. Ἔπαθες ἑλαφρὰ δηλητηρίασι. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἔνεσι πού σοῦ

ἔκανα σὲ γιάτρεψε αἰμέσως. Ὁ καπνὸς αὐτὸς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος. Μά... τί καθόμαστε ἐδῶ; Πρέπει νὰ φύγουμε μακριά, πρὶν ὁ Βᾶγκ μᾶς στῆλῃ κανένα ἄλλο ἀπόσπασμα.

Ἡ φωτοβολίδα, πού, ὅπως εἶπαν στὸν Μπίλ, τὴν εἶχαν ρίξει οἱ ἴδιοι, σβήνει. Μὲ ὀδηγὸ τῶρα τὸ σκυλάκι, ἀρχίζουν τὸ βᾶδισμα μέσα στὸ σκοτάδι. Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ἄρκο ἐξηγεῖ στὸν Μπίλ πῶς κατὰφαρε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ Λούντι καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Οἱ σκοποὶ πού τὸν φύλαγαν ἦσαν μόνο δύο κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζί τους.

— Καὶ τῶρα πού πάμε; ρωτᾷ ὁ Μπίλ.

— Τῶρα πρέπει νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Τῶμ μὲ τὴν Πόλα, ἀπαντᾷ ὁ Ἄρκο.

Ὁ Λούντι ἀναστενάζει. Εἶναι ἀμίλητος καὶ στενοχωρημένος. Δὲν συλλογίζεται παρὰ τὴν κόρη του, τὴν Πόλα. Τὰ μάτια του εἶναι γεμάτα δάκρυα ἀπὸ τὸν πόνο του.

Καθὼς βαδίζει, ἕνα ἀλλόκοτο σφύριγμα σκίζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ σκυλάκι τοῦ Ἄρκο πετιέται καὶ χώνεται μέσα στὴν τσέπη τοῦ ἀφεντικού του ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Τὸ μού σας, εἶναι φίδι!, κάνει ὁ Ἄρκο καὶ ἀνάβει τὸ φακό του.

— Φίδι μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι; ρωτᾷ περίεργος ὁ Μπίλ, καὶ κυττάζει ὀλόγουρά του.

— Ἐδῶ, φίλε μου, ὑπάρ-

χουν τὰ πιὸ τρομερὰ καὶ πιὸ μεγάλα φίδια. Στὴν πολιτεία μας φοβοῦνται τὸ φῶς καὶ δὲν παρουσιάζονται. Ζοῦν μέσα στὰ σκοτάδια. Εὐχοίμαι νὰ μὴν πέσουμε ἐπάνω τους, γιατί εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα. Δὲν φεύγουν ὅπως τὰ φίδια τῆς γῆς, ἀλλὰ ὀρμοῦν ἐπάνω σου καὶ σοῦ διπλώνονται στὸ λαιμὸ πρὶν ἀκόμη τὰ πάρῃς εἶδησι. Τὰ μάτια σας δεκατέσσερα!

Τὸ σφύριγμα ξανακούγεται. Ὁ Μπίλ, μὲ τὰ μάτια ὀλάνοιχτα ἀπὸ τὸ φόβο, βλέπει νὰ πετιέται ἀπὸ τὴ γῆ ἕνα λεπτὸ καὶ μακρὸ φίδι. Ταλαντεύεται γιὰ μιὰ στιγμή στὸν ἄερα, λὲς κι' ἔχει φτερά, καὶ ἔπειτα διαλέγει ἀπὸ τοὺς τρεῖς τὸν Ἄρκο, πού εἶναι καὶ ὁ πιὸ ψηλός. Ἐκεῖνος σκύβει ἀπότομα κι' ἔτσι γλυτώνει τὴν πρώτη ἐπίθεσι. Βγάζει ἕνα μακρὸ στιλέττο ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ περιμένει. Τὸ φίδι ξανασηκώνεται. Αὐτὴ τὴ φερά ἔμως προσημᾶ τὸν Λούντι. Σὰν ἀστραπὴ τοῦ διπλώνεται στὸ λαιμὸ, πρὶν νὰ προλάβῃ νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ φυλακτῇ. Ἀπὸ τὸ σφίξιμο πού τοῦ κάνει, τὰ μάτια του πετάγονται ὀλόκληρα ἔξω. Ὁ Ἄρκο, μὲ μιὰ ἀφάνταστη ψυχραιμία, πλησιάζει χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ τὸ φίλο του. Τραβάει τὸ μισὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ κόβει στὰ δύο μὲ τὸ στιλέττο. Τὸ ὑπόλοιπο κοιμᾷται πού ἔχει μείνει στὸ λαιμὸ ξετυλίγεται μόνον του καὶ πέφτει κάτω.

Ὁ Λούντι τὰ ἔχει χαμένα

καί δεν μιλάει. 'Ο "Αρκο του φωτίζει τὸ λαιμὸ μὲ τὸ φακὸ του.

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ σὲ σαγκώσῃ τοῦ λέει. Ἀλλοιῶς, πηγαινέες χαμένος! Τὸ θηρίο στριφογυρίζει ἀπότομα καὶ χτυπάει μὲ μανία τὴν οὐρά του πάνω στὶς πέτρες. Στὸ τέλος μένει ἀκίνητο. Εἶναι νεκρὸ!

Οἱ τρεῖς σύντροφοι τὸ πλησιάζουν γιὰ νὰ τὸ δοῦν πιὸ καλά.

— Εἶναι δράκοντας!, κἀνὲν ἐκπληκτος ὁ Μπίλ. Σὰν τοὺς δράκοντες τῶν παραμυθιῶν! Ὀλόιδιος! Ὡς καὶ φωτιά ἔβγαζε ἀπὸ τὸ στόμα του!

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

— Δὲν εἶναι φωτιά, τοῦ ἐξηγεῖ. Μαζὶ μὲ τὴν ἀναπνοή του, βγάζει καὶ ἕνα ἀέριο, ποὺ ἔχει μέσα του φῶσφορο. Στὸ σκοτάδι ὁ φῶσφορος λάμπει καὶ φαίνεται σὰν φλόγα. Ὅσο γιὰ τὰ παραμύθια σας, ἔχουν πολὺ δίκιο. Ὑπῆρξαν δράκοντες μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ πάνω στὴ γῆ. Σιγὰ - σιγὰ ὁμως ἐξαφανίστηκαν καὶ κανένας σας δὲν πιστεύει πῶς ὑπῆρξαν ποτέ. Ἐσὺ τί λές, Μπίλ, πιστεύεις τώρα στοὺς δράκοντες ποὺ κατοικοῦν στὶς σκοτεινὲς σπηλιδὲς καὶ βγάζουν φωτιά ἀπὸ τὸ στόμα τους;

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

— Προσπαθήστε νὰ τὸν σκοπεύσετε στὰ μάτια, γιὰ τὸ κορμί του εἶναι ὅλο σκεπασμένο ἀπὸ σκληρὸ καὶ ἀδιάπεραστο δέρμα, κάνει καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι του.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

— Προσπαθήστε νὰ τὸν σκοπεύσετε στὰ μάτια, γιὰ τὸ κορμί του εἶναι ὅλο σκεπασμένο ἀπὸ σκληρὸ καὶ ἀδιάπεραστο δέρμα, κάνει καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι του.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

— Προσπαθήστε νὰ τὸν σκοπεύσετε στὰ μάτια, γιὰ τὸ κορμί του εἶναι ὅλο σκεπασμένο ἀπὸ σκληρὸ καὶ ἀδιάπεραστο δέρμα, κάνει καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι του.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

— Προσπαθήστε νὰ τὸν σκοπεύσετε στὰ μάτια, γιὰ τὸ κορμί του εἶναι ὅλο σκεπασμένο ἀπὸ σκληρὸ καὶ ἀδιάπεραστο δέρμα, κάνει καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι του.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

— Προσπαθήστε νὰ τὸν σκοπεύσετε στὰ μάτια, γιὰ τὸ κορμί του εἶναι ὅλο σκεπασμένο ἀπὸ σκληρὸ καὶ ἀδιάπεραστο δέρμα, κάνει καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι του.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

Οἱ τρεῖς γελᾶνε.

νά σκοπεύση, μὰ ὁ Ἄρκο τὸν σταματοᾷ.

— Εἶναι τρέλλα αὐτὸ ποὺ κάνεις, τοῦ λέει. Πάμε νὰ φύγουμε γρήγορα!

Μὲ τοὺς φαikoὺς ἀναμμέ-
νοὺς, ἀλλάζουν κατεύθυνσι καὶ
τὲ βάζουν στὰ πόδια. Ἐνα
βουητὸ ἀπὸ παράξενους βρυ-
χηθμοὺς ξεσπάει πίσω τους.
Δὲν τολμάει κανένας νὰ κυττᾷ
ἐξ γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει.
Πηδοῦν τὶς πέτρες στὰ γρή-
γορα κι' ἔχουν τὸ νοῦ τους μό-
νο στὴ φυγῇ.

Μέσα στὸ τρελλό τους τρέ-
ξιμο πάλι σταματοῦν.

— Φίδια!, φωνάζει ἔντρο-
μος ὁ Λούντι.

Τὰ φίδια αὐτὰ σέρνονται
μὲ ταχύτητα πάνω στὴ γῆ καὶ
εἶναι τὸ καθ' ἓνα τους κάπου
τρία μέτρα μακρὺ.

Μὲ τὴν ἀναπνοὴ κομμένη
ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν κού-
ρασι, ἀλλάζουν πάλι δρόμο.
Καταλαβαίνουν πὼς ἔχουν πέ-
σει μέσα σὲ μιὰ τρομερὴ κό-
λασι τῶν ἑρπετῶν. Τίποτε δὲν
μπορεῖ νὰ τοὺς γλυτώσῃ ἐ-
κτὸς ἀπὸ τὴ φυγῇ.

Ὁ Μπίλ μένει τελευταίος
ἀπὸ τοὺς τρεῖς. Καθὼς ἐτοι-
μάζεται νὰ σηκώσῃ τὸ πόδι
του, τὸ νοιώθει πολὺ βαρὺ.
Δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ τί
συμβαίνει καὶ βάζει ἄθελά
του μιὰ φωνή. Ἐνα ἀπὸ ὅλα
τὰ φίδια τὸν πρόφτασε καὶ
τοῦ τυλίχθηκε στὸ πόδι!

Οἱ δύο ἄντρες ποὺ προχω-
ροῦν μπροστά, σταματοῦν καὶ
γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω. Βλέ-
πουν τὸ φίδι νὰ τοῦ ἔχει τυ-
λίξει ὅλο τὸ ἀριστερὸ πόδι,

ἐνῶ τὸ μακρὺ τοῦ κεφάλι ἐτοι-
μάζεται νὰ τὸν τσιμπήσῃ στὸ
δεξιό.

Ὁ Μπίλ δὲν τὰ χάνει. Στὴ
ρίζεται στὸ ἀριστερὸ τοῦ πό-
δι ποὺ τὸν πονάει τρομερὰ ἀ-
πὸ τὸ σφίξιμο, καὶ σηκώνει τὸ
δεξιό του. Μὲ μιὰ ἀπότομη κί-
νησι, τὸ κατεβάζει καὶ πιάνει
μὲ τὸ παπούτσι του τὸ κεφά-
λι τοῦ φιδίου, ἐπάνω σὲ μιὰ
πέτρα.

Μὲ ὅλο τὸ πάτημα ποὺ τοῦ
κάνει, ἐκεῖνο ἀντὶ νὰ ξετυλι-
χθῇ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ τοῦ πό-
δι, τὸν σφίγγει πιὸ δυνατὰ,
τόσο ποὺ ὁ Μπίλ φοβάται
πὼς θὰ τοῦ τὸ σπάσῃ. Ὁμως
ὁ ψυχρακίμος Ἄρκο τρέχει κον-
τὰ του καὶ μὲ τὸ σπιλέττο του
κόβει τὸ λαιμὸ τοῦ φιδίου στὰ
δύο.

Ἄφου ἐλευθερώνει τὸ πόδι
του ὁ Μπίλ, ἀρχίζουν πάλι τὸ
τρέξιμο. Εὐτυχῶς ποὺ παίρ-
νουν καλὸ δρόμο, γιὰτὶ δὲν
τοὺς παρουσιάζεται τίποτε
καινούργιο. Σταματοῦν μὲ
τὴν ψυχὴ στὸ στόμα γιὰ νὰ
ξεκουραστοῦν. Ἡ σκέψι ὁμως
τοῦ Λούντι τρέχει κοντὰ στὴν
Πόλα, καὶ τοῦ Μπίλ κοντὰ
στὸν φίλο του τὸν Τόμ, ποὺ
ξέρει ποῦ βρίσκεται τὴ στιγ-
μὴ αὐτή...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΤΟΜ

TΗΝ ἴδια ὥρα ὁ Τόμ εἶ-
ναι κλεισμένος μαζί
μὲ τὴν Πόλα σ' ἓνα
μικρὸ καὶ πρόχειρο δωμάτιο,
χτισμένο μὲ πέτρες. Στὴ μέ-
ση, στὸ ταβάνι, κρέμεται μιὰ
λάμπρα. Ἡ πόρτα εἶναι κλει-

σμένη με μιὰ παλιὰ σανιδένια πόρτα, και τὸ χαμηλὸ παραθυράκι εἶναι ἀνοιχτό. Ἐξω ὁμως θηματίζουν συνεχῆ διασκοποὶ και κάθε τόσο ρίχνουν και μιὰ ματιὰ στοὺς φυλακισμένους.

Τὴ στιγμή πού τοὺς ἄφισε ὁ Μπίλ γιὰ νὰ κάνη σινιάλο με τὸ φακό του, ὠρῶθησαν μπροστά τους τρεῖς ἄντρες. Τὸς ἄρπαξαν στὸν ὄμο τους με τὰ γερά τους μπράτσα, ἀφού τοὺς ἔκλεισαν τὸ στόμα και, ἀφού προχώρησαν ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὸ σκοτάδι, τοὺς ἔφοριξαν χωρὶς καμμιά λέξι μέσα σ' αὐτὴ τὴ φυλακὴ.

Ὁ Τὸμ τρίβει τὰ μάτια του. Βρῆκε εὐκαιρία και κοιμήθηκε ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὸ κελί του. Ἡ Πόλα δὲν μιλάει. Τὰ ἔχει χαμένα και φοβάται πὼς θὰ τὴν σκοτώσουν.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει και μπαίνει ἕνας ἄνθρωπος. Εἶναι ψηλὸς και μελαχροινός.

— Ἀπὸ πού εἶσαι; ρωτᾷ τὸν Τὸμ.

— Ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Μιμ... εἴμαστε και πατριῶτες καθὼς βλέπω.

— Πατριῶτες; ρωτᾷ ἕκπληκτος ὁ Τὸμ. Και τί ζητᾷς ἐδῶ;

— Ἐσὺ τί ζητᾷς;

— Ἐγὼ τίποτε. Ὑπηρετῶ τὴ βασιλίσσά μου τὴ Λίντα.

Ὁ ψηλὸς ἀγριεύει.

— Ὡστε ἔτσι, ἔ; Ἀνήκεις στὸ βασίλειό της; Πολὺ καλά. Σὲ λίγο ἐσύ, ἡ βασιλίσσά σου και ὄλοι ὅσοι τὴν ὑποστηρίζουν, θὰ πεθάνετε. Τὸ βασί-

λειο τῆς Λίντας θὰ σβύση πολὺ σύντομα. Γιατὶ ὁμως τὴν ὑπηρετεῖς; Δὲν σοὺ ἀρέσει νὰ ὑπηρετήσης ἑμένα;

— Και τί νὰ κάνω; ρωτᾷ τάχα ἀνύποπτος ὁ Τὸμ.

— Νὰ κάνης τὸ φίλο στὴ Λίντα και νὰ μᾶς προδώσης τὰ ἐπιστημονικὰ της μυστικά.

— Μὰ δὲν τὰ ξέρω.

— Με τὸν καιρὸ θὰ τὰ μάθης, ἀφού ἀνήκεις μάλιστα και στὴν ἀστυνομία...

Ὁ Τὸμ σκέπτεται τί νὰ ἀπαντήση, ὅταν μπαίνει μέσα ὁ Βάγκ.

— Χά... χά!, κάνει. Πιάσμένοι στὴ φάκα; Δὲν πιστεύω νὰ γλυτώσετε τώρα! Ἔ, τί λέτε;

Σηκώνει τὸ χέρι και χτυπάει τὴν Πόλα στὸ πρόσωπο.

Ὁ Τὸμ νευριάζει, σηκώνεται και τοῦ δίνει μιὰ ἀπότομη γροθιά στὸ στομάχι. Ὁ Βάγκ στηρίζεται στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση και βγάζει τὸ πιστόλι του. Ὁ Τὸμ τὰ χρειάζεται, ἐνῶ ἡ Πόλα τρομαγμένη βγάζει ἄθελά της μιὰ κραυγὴ.

Ἐπιμβαίνει ὁ ψηλὸς μπαίνοντας στὴ μέση.

— Ὅχι ἀκόμη, Βάγκ. Ἄφισε πρῶτα νὰ μᾶς ποῦν ὅτι ξέρουν και κοιτῶν θὰ τοὺς ἀναλάβω ἐγώ.

Ὁ Βάγκ, χωρὶς νὰ πῆ κουβέντα, βγαίνει ἔξω. Ὁ ψηλὸς πλησιάζει τὸν Τὸμ.

— Πές μου, ποιά εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἀστυνομίας τῆς βασιλίσσας; Πόσοι εἴσαστε ὄλοι ὄλοι;

— Δέν ξέρω, άπαντά ό Τόμ.

Η γροθιά του ψηλού του μαυρίζει τὸ ένα μάτι.

— Πές μου σέ ποιά όργάνωσι άνήκετε; Η βασίλισσα έχει πράκτορες πάνω στή γή; Πόσους πράκτορες έχει στή Νέα Υόρκη; Έγώ είμαι Άμερικανός και δέν μπορείς νά με γελάσης. Πές μου λοιπόν τήν άλήθεια.

— Δέν ξέρω άπολύτως τίποτε, έπιμένει ό Τόμ.

Μιά δεύτερη γροθιά του μαυρίζει και τὸ άλλο μάτι.

— Σέ λιγάκι θά έρθω πάλι, άγριεύει πιό πολύ, ό ψηλός και τότε, αν δέν μιλήσης, άλλοίμομό σου! Θα φέρω και τὰ εργαλεία για τὰ βασανιστήρια!

Βγαίνει κι' αυτός. Μένουν πάλι μονάχοι τους.

— Τί θα κάνουμε, θα μάς σκοτώσουν;, λέει άπελπισμένη ή Πόλα με σιγανή φωνή.

Ό Τόμ δέν άπαντά. Προσπαθει νά βρη έναν τρόπο για νά μπορέσουν νά φύγουν. Καταλαβαίνει πώς, αν μείνουν εκεί, σέ λίγο θα ταξειδεύη ή ψυχή τους για τὸν παράδεισο.

Χωρίς νά τὸ θέλη κι' αυτός, άρχίζει νά ψάχνει. Τὸ χέρι του σταματάει σέ μιὰ τσέπη τής φόρμας του. Είναι ό φακός του. Του πήραν τὸ πιστόλι, μα του έχουν άφίσει τὸ φακό του.

Με μιάς, του κατεβαίνει μιὰ ιδέα σὸ νοῦ.

— "Αν πετάξω έξω τὸ φακό μου, θα σπάση; ρωτάει τήν Πόλα,

— "Ασφαλώς θα σπάση, άφου ό περισσότερος είναι φτειαγμένος από γυαλί. Γιατί νά τὸν πετάξης όμως;

— "Έχω τὸ σκοπό μου. Πώς θα γίνη όμως νά τὸν πετάξω μακριά και νά έξακολουθῆ νά άνάβη;

Η κοπέλλα προσπαθει νά σκεφθῆ, ενώ ό Τόμ ρίχνει μηχανικά τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ κάτω.

— "Ω... τὸ βρήκα! κάνει. Χωρίς άργοπορία βγάζει τὸ λαιστιχένιο του παπούτσι από τὸ ένα του πόδι.

— Πήγαινε σὸ παράθυρο και πρόσεξε μήπως περάση ό σκοπός άπέξω, για νά με εϊδοποιήσης, λέει στήν Πόλα.

Έκείνη πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρο, ενώ ό Τόμ άνάβει τὸ φακό και τὸν χώνει μέσα σὸ παπούτσι, έτσι ώστε νά φαίνεται λιγάκι τὸ φῶς. Τὸν στερεώνει καλά για νά μὴν κινήται και πλησιάζει κι' αυτός τώρα σὸ άνοιχτὸ παράθυρο, κρατώντας τὸ παπούτσι με τὸ φακό σὸ δεξιό του χέρι. Βλέπει τὸ σκοπὸ νά περνάει από μπροστά του και νά στρίβη στή δεξιὰ γωνία του κελιοῦ. Χωρίς νά χάση καιρό, παραμερίζει τήν Πόλα από τὸ παράθυρο, φέρνει πίσω τὸ χέρι του, παίρνει φόρα και πετάει τὸ παπούτσι με τὸ φακό όσο μακριά μπορεί.

Τὸ παπούτσι με τὸ φῶς του φακού στριφογυρίζει στὸν άέρα και πέφτει μακριά. Ό Τόμ πλησιάζει σὸ παράθυρο. Μέσα σὸ σκοτάδι, πὸν τριγυρίζει τὴ φυλακή του, διακρίνε-

ται καθαρά τὸ φῶς τοῦ φακοῦ τοῦ πέταξε.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ, οὔτε στιγμή, βγάξε μιά φωνάρα:

— Μπίλ! Μπίλ! Βοήθεια, Μπίλ!

Ἡ Πόλα τὸν κυττάζει τρομαγμένη. Μὰ τί ἔπαθε ὁ Τόμ; Τρελλάθηκε ξαφνικά καὶ φωνάζει ἔτσι;

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζονται καὶ οἱ δύο σκοποῖ.

— Τί συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ Ἀμερικάνικα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο.

— Ὁ φίλος μου ὁ Μπίλ!, κάνει ὁ Τόμ καὶ δείχνει τὸ φῶς τοῦ φακοῦ του.

Οἱ δύο σκοποὶ ξαφνιαζόταναι. Παρατοῦν τοὺς δύο φυλακισμένους καί, χωρὶς νὰ θυμηθῶν νὰ κλείσουν τὴν πόρτα, πετιοῦνται ἔξω καὶ τρέχουν πρὸς τὸ φῶς, ὅπου νομίζουν πὼς εἶναι ὁ Μπίλ.

Αὐτὸ ζητάει καὶ ὁ Τόμ. Ἀρπάζει τὴν ξαφνιασμένη Πόλα σὰν πούπουλο στὰ χέρια του. Δίνει μιά στή λήμματα σπάζοντάς τὴν καὶ πετάγεται ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, παίρνοντας ἀντίθετη κατεύθυνσι: ὅπὸ τοὺς σκοποὺς ποὺ ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν τό... παπούτσι του!...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕ ΤΗΝ Πόλα πάντοτε στὴν ἀγκαλιά του, προχωρεῖ ὅσο μπορεῖ πρὸ γρήγορα. Στὸ ξυπόλητο πόδι του χτυποῦν οἱ κοφτερές πέτρες, μὰ δὲν τὸν νοιάζει.

Κάπου - κάπου γυρνᾷ πίσω του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ γέλιο του. Οἱ δύο σκοποὶ συνεχίζουν τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ φωνάζουν στὸ... παπούτσι του νὰ παραδοθῇ!

Ἀφίνει τὴν Πόλα κάτω καὶ πιάνει τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ γέλια. Δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε λέει αὐτῇ. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς κινδυνεύουμε ἐδῶ ποὺ καθόμαστε;

— Θέλω νὰ τοὺς δῶ τί θὰ κάνουν ὅταν πλησιάσουν καὶ βροῦν τὸ παπούτσι μου!, λέει ξεκαρδισμένος ὁ Τόμ.

Ἡ Πόλα τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωροῦν. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ἔδαφος δὲν ἔχει μεγάλες πέτρες. Ἄν ἀνάψουν ὁμῶς κανένα φῶς οἱ ἐχθροὶ τοὺς, ἂν ρίξουν καμμιὰ φωτοβολίδα; Τότε δὲν θὰ ἔχουν ποῦ νὰ κρυφτοῦν.

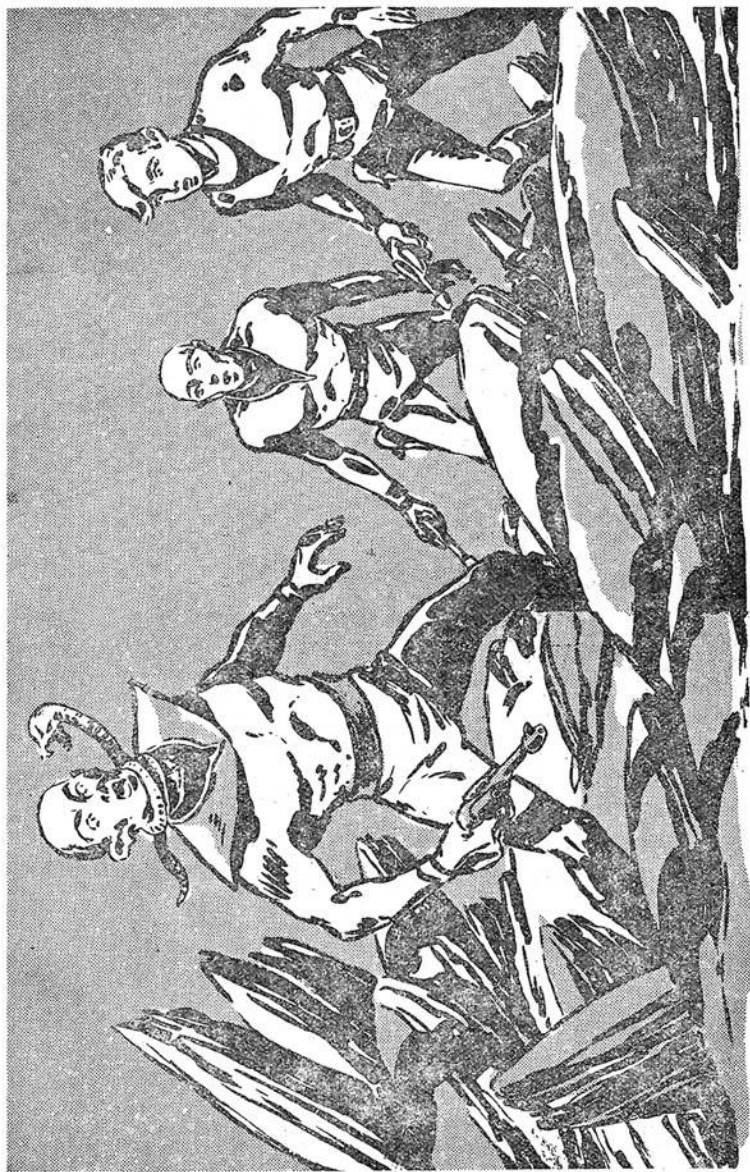
Παίρνουν μιά στροφή καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς χάνεται τὸ θέαμα τῶν σκοπῶν ποὺ πυροβολοῦν τὸ φῶς τοῦ παπούτσιου.

— Οὐφ! σωθήκαμε, κάνει ὁ Τόμ καὶ ἀργεῖ τὸ χασμουρητό.

Νυστάζει τρομερά. Τὰ βήματά του μπερδεύονται καὶ βαδίζει μὲ δυσκολία.

— Δὲν καθόμαστε λιγάκι νά... κοιμηθῶ; λέει στὴν Πόλα.

— Μά... Τόμ, εἶσαι στὰ καλά σου; τοῦ ἀπαντᾷ ἐκείνη. Θέλεις νὰ μᾶς πιάσουν; Δὲν πρόκειται νὰ ζήσουμε οὔτε στιγμή ἂν μᾶς πιάσουν.

Τὸ φίδι πετόγεται σὸν ἄστυρατὴ κι' ἀρχίζει νὰ διπλώνεται στὸ λαιμὸ τοῦ Λούντι.

‘Αντί για τὸν Τόμ ὁμως, τῆς ἀπαντάει ἓνα ροχαλητό. Πότε κιόλας κοιμήθηκε;

Σκύβει πρὸς τὰ κάτω, ψαχουλεύει μὲ τὰ χέρια τῆς καὶ τὸν βρίσκει.

— Τόμ! τοῦ φωνάζει. Τόμ, ξύπνα!

Ποῦ νὰ ξυπνήσῃ ὁμως ὁ Τόμ! Ἡ Πόλα, ἐπάνω στὴν ἀπελπισία τῆς, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ πόδι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν σέρνῃ σ’ ἓναν κατήφορο. Κάποια πέτρα ὁμως φαίνεται πῶς τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ τὸν κάνει ν’ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

— Κοιμήθηκα πολύ; ρωτάει.

— Δυὸ ὄρες!, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ Πόλα κοροϊδευτικά!

— Μπᾶ; Πότε πέρασαν κιόλας οἱ δυὸ ὄρες!

Ξεκινοῦν πάλι. Δὲν ξέρουσαν πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνουν καὶ τί θὰ ἀπογίνουν. Θὰ χαθοῦν τάχα μέσα σ’ αὐτὸ τὸ ἄγνωστο καὶ κατασκότεινο μέρος, θὰ πέσουν ξανά ἐπάνω στους ἐχθρούς τους ἢ θὰ βροῦν τὸν Μπίλ καὶ τὸν Ἄρκο;

Τὸ τελευταῖο τοὺς φαίνεται πολὺ ἀπίθανο. Ποιὸς ξέρει ποῦ νὰ βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ τους. Νὰ ζοῦν τάχα ἢ νὰ ἔχουν πέσῃ στὰ χέρια τοῦ Βάγκ;

— Φῶς!

Μιὰ λευκὴ φωτοβολίδα ἀνάβει πίσω ἀπὸ ἓνα μικρὸ ὑψωματάκι. Τὰ παιδιά βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ μικρὴ καὶ ὀμαλὴ χαράδρα. Τὸ φῶς τοὺς ἀνησυχεῖ. Ξέρουν πῶς τώρα πιά τὸ σκοτάδι δὲν μπορεῖ νὰ

τοὺς κρύψῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους.

— Νὰ τρέξουμε!, κάνει ὁ Τόμ.

Τὸ βάζουν καὶ οἱ δυὸ στὰ πόδια. Οἱ πλαγιὲς τῆς χαράδρας τοὺς κρύβουν πολὺ καλά. Ἄν ὁμως πλησιάσῃ κανεὶς καὶ κυττάξῃ μέσα τότε τὴν ἔχουν ἀσχημα. Δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν.

Ἡ μιὰ φωτοβολίδα ἀνάβει κοντὰ στὴν ἄλλη. Ὁ Βάγκ φαίνεται πῶς ἔχει λυσσάξῃ ἀπὸ τὸ κακό του καὶ πῶς θὰ κἀνῇ τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοὺς ξαναβρῇ.

— Κάποιος ἔρχεται ἀπὸ πίσω μας!, κάνει σὲ μιὰ στιγμή ἡ Πόλα.

Ὁ Τόμ γυρίζει τὸ κεφάλι του. Μέσα σὸ ἐλαφρὸ σκοτάδι τῆς ναράδρας διακρίνει νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους ἓνα λευκὸ ζῶο, ποῦ μοιάζει σὰν σκύλος. Πολὺ πιὸ πίσω του ἀκολουθοῦν δυὸ σκιές. Δυὸ σκιὲς σκυφτῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἀκολουθοῦν τὸν σκύλο!

Ἡ ναράδρα ἀρχίζει τίς στροφές. Τὰ παιδιά τρέχουν μὲ ὄλη τους τὴ δύναμη. Λαχανιάζουν καὶ νομίζουν πῶς θὰ τοὺς βγῇ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ στόμα, μὰ δὲν στοίματουν. Δὲν τοὺς μένει τίποτε ἄλλο νὰ κάνουν. Εὐτυχῶς ποῦ οἱ στροφές τῆς χαράδρας τοὺς κρύβουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τους.

Τὸ κυνηγητὸ αὐτὸ τοῦ θανάτου συνεχίζεται γιὰ λίγα λεπτὰ ἀκόμη. Τὰ παιδιά ὁμως καταλαβαίνουν πῶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ γιὰ

πολύ. Τους ἔρχεται νὰ σωρια στούν κάτω λιπόθυμοι ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο. "Ὅσο καὶ" νὰ τρέξουν, θὰ ἔρθῃ στιγμή νὰ ἀποκάμουν καὶ νὰ πέσουν κάτω.

Σὲ μιὰ στροφή, ξεκινάει ἕνα μικρὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀριστερὴ ὄχθῃ τῆς χαράδρας, ἀνάμεσα ἀπὸ ψηλὲς πέτρες. 'Ὁ Τὸμ στοιματάει ἀπότομα καὶ σπρώχνει τὴν Πόλα νὰ ἀνέβῃ.

— Κρύψου πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα, Πόλα!

'Ἡ κ' οπέλα κρύβεται καὶ ἀμέσως χάνει τὶς αἰσθήσεις της. 'Ὁ Τὸμ γονατίζει κάτω καὶ κρύβεται στὴ σκιά τῆς στροφῆς, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα. "Ἐχει τὸ σκοπό του.

Σὰν ἀστραπὴ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ λευκὸς σκύλος. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση ὁ Τὸμ τοῦ πέφτει ἐπάνω καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. 'Ὁ σκύλος σπαρταράει καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ ξεφύγῃ, μὰ ὁ Τὸμ τὸν σφίγγει μὲ τὶς δύο του παλάμες σὰν σιδερένια τανάλια. Μὲ τὸ ζῶο πάντα στὰ χέρια του στρίβει κ' αὐτὸς τώρα ἀριστερὰ καὶ κρύβεται δίπλα ἀπὸ τὴν ἀναίσθητὴ Πόλα.

Οἱ δύο σκιὲς τῶν ἐχθρῶν τους παρουσιάζονται στὴ στροφή. Χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ παραμικρὸ, προχωροῦν, νομίζοντας πὼς ὁ σκύλος τους ἔχει προχωρήσει καὶ κείνος. 'Ὁ Τὸμ τοὺς βλέπει νὰ χάνονται στὸ βάθος τῆς χαράδρας καὶ τότε μόνο ἀφίνει τὸ λαιμὸ τοῦ ζώου. Τὸ πετάει

παράμερα ἀφοῦ θεβαιώνεται καλὰ πὼς εἶναι νεκρὸ, καὶ προσπαθεῖ νὰ συνεφέρῃ τὴν Πόλα.

— Μὴ φοβᾶσαι, Πόλα! τῆς κάνει. Σωθῆκαμε ξανά! "Ἐξω τώρα νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ!

Προχωροῦν στὸ μικρὸ καὶ στενὸ μονοπάτι ποὺ ὀδηγεῖ ἀνάμεσα στοὺς βράχους, περνοῦν ἕνα ὕψωμα καὶ κατεβαίνουν τώρα σὲ μιὰ πλαγιά. 'Ὁ κατήφορος τοὺς κάνει νὰ τρέχουν χωρὶς νὰ θέλουν. 'Ἐδῶ τὸ φῶς τῶν φωτοβολίδων, μόλις κατωρθῶνει νὰ φέγγῃ. Στὸ τέλος, σβύνει κ' αὐτὸ καὶ βυθίζονται πάλι στὸ σκοτάδι.

Τὰ δύο παιδιὰ εἶναι τόσο κουρασμένα, ποὺ ξαπλώνουν στὴ ρίζα μιᾶς πέτρας νὰ ἀναπαυθοῦν. 'Ὁ Τὸμ καταπίνει ἕνα χαπάκι, γιὰτὶ πεινάει τρομερά, καὶ κατόπιν τὸ ρίχνει στὸν ὕπνο, ἐνῶ ἡ Πόλα δίπλα του μένει ἀγρυπνῆ, μὲ τὰ μάτια δάανοιχτα καὶ τὴ σκέψι στὸν πατέρα της, ποὺ δὲν ξέρει ἂν ζῇ ἢ ἂν ἔχη πεθάνει.

ΤΟ ΡΟΧΑΛΗΤΟ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΣΕ ΚΑΛΟ

ΑΡΚΟ, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ σκέψι λέει στὸν Λούντι καὶ στὸν Μπίλ:

— Δὲν μᾶς ἀπομένει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῶμε ξανά! Αὐτὸ βέβαια εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο, γιὰτὶ δὲν μπορούμε νὰ προσανατολιστοῦμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι καὶ γιὰτὶ οἱ ἐχθροὶ μας, ἔπειτα ἀπὸ τὴν δραπετεύσι τοῦ Λούντι, θὰ ἔχουν λάβει τὰ

μέτρα τους. Δεν μπορούμε όμως να κάνουμε κι' αλλιώς. Πρέπει να ελευθερώσουμε τον Τόμ και την Πόλα.

Σηκώνονται και οι τρεις τους. 'Ο "Αρκο κυττάζει το ρολόι του, στο πίσω μέρος έχει μια μικροσκοπική πυξίδα.

—Θα τραβήξουμε προς τα ανατολικά, για να βρεθούμε στο μέρος που τους έπιασαν.

'Η πορεία τους γίνεται δύσκολη και κουραστική. 'Ο Μπίλ υποφέρει λιγάκι από το τραύμα του στον ώμο. Τα μάτια του κλείνουν από την κούραση και την αϋπνία. Ποιός ξέρει πόσες ώρες πέρασαν από τη στιγμή που μπήκαν μέσα στο λαβύρινθο των υπογείων...

Το σκυλάκι πετάγεται από τομα από την τσέπη του "Αρκο και τραβάει το σκοινάκι που είναι δεμένο.

—Κάτι μυρίστηκε, κάνει ο "Αρκο. Πρέπει να φυλαχτούμε μήπως πέσουμε σε καμιά παγίδα τους.

'Ο Μπίλ γονατίζει κάτω και άκουμπάει το ατί του στη γή μήπως πάρη κανέναν ύποπτο θόρυβο. Στην αρχή, του φαίνεται πως κάτι ακούει. Προσέχει πιο καλά και πετάγεται γεμάτος χαρά.

—'Ο Τόμ βρίσκεται κάπου εδώ κοντά!... φωνάζει.

—Και πώς το κατάλαβες; τον ρωτάει με αγωνία ο Λούντι.

—Βρίσκεται κάπου εδώ κοντά και κοιμάται μάλιστα. 'Ακούω το ροχαλητό του.

—Μά τόσο πολύ ροχαλί-

ζει, λέει ο "Αρκο που κατά βάθος πιστεύει πως ο Τόμ είναι αδύνατο να βρίσκεται ελεύθερος και να κοιμάται, μάλιστα.

—'Αφισε το σκυλάκι να μάς οδηγήσει και θα δήτε πως δεν γελιέμαι, επιμένει ο Μπίλ.

Προχωρούν τώρα και οι τρεις τους πίσω από το μικροσκοπικό λαγωνικό. Μά όσο προχωρούν, τόσο πιο πολύ μεγαλώνει και το ροχαλητό. 'Ο Μπίλ κάνει σαν τρελλός από τη χαρά του.

—Μά αυτό δεν μοιάζει σαν ροχαλητό ανθρώπου, λέει ο "Αρκο και διστάζει να προχωρήσει. Μοιάζει σαν τον βρυχηθμό του λιονταριού στη ζούγκλα της γής. Μήπως πεσαμε πάλι στη φωλιά των έρπετων;

'Ο Μπίλ έχει τόση πεποίθησι, που στο τέλος κατορθώνει να πείσει και τους άλλους. Για καλό και για κακό όμως βγάζουν τα πιστόλια τους στα χέρια.

Σε λιγάκι, φτάνουν κοντά στον παράξενο θόρυβο. 'Ο Μπίλ βγάζει το φακό του και ετοιμάζεται να τον ανάψει. Κάνει όμως άθελά του έναν έλσφρο θόρυβο. Την ίδια στιγμή, πριν να προλάβη να πατήση το κουμπί, ακούγεται μια κοριτσιίστικη τρομαγμένη φωνή.

—Τόμ! Ξύπνα!, Τόμ! Φεβάμαι!

Και οι τρεις φακοί ανάβουν ταυτοχρόνως. 'Ο Λούντι άρπάζει στην άγκαλιά του την Πόλα, ενώ εκείνη, άναγνωρι-

ζοντας τὸν πατέρα της, ἀρχίζει τὰ κλάματα ἀπὸ τῆς χαρᾶς της. Ὁ Μπίλ σκύβει ἐπάνω στὸν Τὸμ. Ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται μακαρίως! Οὔτε παίρνει εἶδησι τί συμβαίνει ὁλόγυρά του.

— Τάμ!, τοῦ φωνάζει ὁ φίλος του καὶ τοῦ τραβά τὸ χέρι. Ξύπνα, Τὸμ!

«Τὸ παπούτσι μὲ τὸ φακό... τὸ παπούτσι μὲ τὸ φακό...», παραμιλάει ὁ Τὸμ καὶ γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ.

— Τοῦ λείπει ἓνα παπούτσι!, κάνει ὁ Μπίλ καὶ ἀναγκάζεται νὰ στηλώσει ὄρθιο τὸν Τὸμ μήπως μπορέσει καὶ τὸν ξυπνήσει.

Πραγματικά, τώρα ὁ Τὸμ μισανοίγει τὰ μάτια του ἀντικρύζει τὸ φῶς τοῦ φακού καὶ τὸ ξασακκίει πάλι.

— Μὰ ἐπιτέλους, Μπίλ, τί ζητᾶς ἀπὸ ἐμένα; γρυλλίζει. Δὲν θὰ μ' ἀφίσης καιμιὰ φορὰ νὰ κοιμηθῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου; Ὁχού... σὲ βαρέθηκα πιά...

Ἐπειτα, σὰν νὰ θυμᾶται τί εἶχε συμβῆ, ἀνοίγει ξανά τὰ μάτια του, τοὺς κυττάζει ὄλους ἓναν πρὸς ἓνα καὶ βάζει τὶς φωνές.

— Μπίλ... ζήτησω!... Σὰς ξαναβρήκαμε, Μπίλ!

Ἀρχίζει νὰ χοροπηδαεὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς του σὰν τρελλός.

— Ἐμεῖς σὲ ξαναβρήκαμε ἀπὸ τὸ ροχαλητὸ σου τοῦ λέει γελαστός ὁ Ἄρκο. Μά... τί ἔγινε τὸ ἀριστερό σου παπούτσι;

Ὁ Τὸμ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια. Γέλαει τόσο πολὺ πού

δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ στὰ πόδια του καὶ κυλιέται κάτω.

— Ὁχ!... Τὸ παπούτσι! Χά... χά... χά! Ἄκουε! νὰ γίνῃ ὁλόκληρη μάχη γιὰ τὸ παπούτσι μὲ τὸ φακό!... Νὰ τοὺς ἐβλεπες, Μπίλ... χά... χά!...

Ἡ Πόλα τοὺς διηγεῖται πῶς κατάρφρασαν νὰ γλυτώσουν μὲ τὸ κόλπο τοῦ παπουτσιοῦ πού σοφίστηκε ὁ Τὸμ.

— Μπράβο, Τὸμ!, τοῦ λέει ὁ Ἄρκο. Ἐγὼ σὲ νόμιζα μέχρι τώρα γιὰ λίγο κουτό.

— Ἐγὼ κουτός; κάνει ὁ Τὸμ καὶ σηκώνεται ἐπάνω. Καὶ ἔξυπνος εἶμαι καὶ γενναῖος εἶμαι! Ἐμένα ἔπρεπε νὰ βγάλουν Κεραυνοὺ καὶ ὄχι τὸ Μπίλ! Καὶ τὸ κόλπο μὲ τὸ σκύλο πού μᾶς ἀκολουθοῦσε; Χά... χά!... Πές τους, Πόλα, γιὰ τὸ σκύλο πού ἐπνιξα!

Ἡ Πόλα τοὺς διηγεῖται κι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο. Ἀρχίζουν τώρα καὶ οἱ πέντε τὰ γέλια. Εἶναι τόσο χαρούμενοι καὶ εὐτυχισμένοι πού βρέθηκαν ἐπὶ τέλους ὅλοι μαζί καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσοσιν κινδύνους.

— Καὶ τώρα δρόμο!, κάνει ὁ Ἄρκο. Εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσουμε στὴν πολιτεία. Ἡ θὰ σίλισσα καὶ τὸ συμβούλιο θ' ἀνησυχούν γιὰ μᾶς. Σὲ λίγο, θὰ ξαναγυρίσουμε ἐδῶ καὶ τότε θὰ λογαριαστοῦμε μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν Βάγκ, τὸν ἀρχιπροδότη.

Κατεβαίνουν ὅλοι μαζί στὸν κατήφορο. Ὁ Ἄρκο ἀπλώνει τὸ σκοινί του καὶ πιάνονται γιὰ νὰ μὴ χάσει ὁ ἓνας τὰ ἴχνη τοῦ ἄλλου. Μπροστά,

πηγαίνει ο Άρκο και πίσω ακολουθούν με τη σειρά ο Τόμ, ο Μπίλ, η Πόλα και τελευταίος ο Λούντι. Ο κατήφορος τελειώνει και τώρα φτάνουν σε μια μικρή κοιλάδα. Μόλις πατούν όλοι τους τὸ πόδι στην κοιλάδα, ἀκούγεται ἕνας κρότος πιστολιού και στὸν οὐρανὸ μιὰ λευκὴ γραμμὴ ἀνεβαίνει και μεγαλώνει σιγά - σιγά. Είναι μιὰ φωτοβολίδα.

— Κάτω!, διατάζει ὁ Άρκο.

Πέφτουν ὅλοι μπρούμυτα και μένουν ἀκίνητοι. Ἐνα ριθμικὸ κροτάλισμα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς ὑψώματος. Οἱ σφαίρες περνούν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους και σφηνώνονται δίπλα τους στὸ χῶμα.

— Είναι ἀμερικάνικο πολυβόλο!, λέει ὁ Λούντι. Μᾶς ἔχουν κυκλώσει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη!

Πραγματικά, τὰ πολυβόλα ἀρχίζουν νὰ κροταλίζουν ἀπὸ ὅλες τὶς κορυφές γύρω τους.

— Πιαστήκαμε στὴ φάκα!, μουρμουρίζει ὁ Άρκο. Ὅπως φαίνεται, υπάρχουν πολλοὶ Ἄμερικανοὶ μαζί με τὴ συμμορία τοῦ Βάγκ. Τὸν ἐφοδιάζουν και με ὅπλα. Ὁ καθένας σας νὰ βρῆ ἀπὸ μιὰ πέτρα γιὰ νὰ κρυφτῆ. Μὲ προσοχὴ ὅμως, γιὰ νὰ μὴν πάρουν εἶδησι τὶς κινήσεις μας. Νὰ μὴν πυροβολήσουν κανένας ἂν δὲν δώσω ἐγὼ πρῶτος τὸ σύνθημα.

Ἀρχίζουν νὰ σέρνονται ἕνας - ἕνας με τὴν κοιλιὰ. Οἱ

σφαίρες τῶν πολυβόλων χτυποῦν στὰ τυφλά και ὁ κίνδυνος εἶναι ἀφάνταστα μεγάλος. Πιάνουν ὅλοι θέσεις και περιμένουν. Νοιώθουν πῶς ἡ θέσις τους εἶναι ἐπικίνδυνη. Κλεισμένοι καθὼς εἶναι μέσα σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν με κανένα τρόπο. Τὰ ὑψώματα γύρω τους εἶναι ὅλα πιασμένα ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ. Ἄν κάνη κανεὶς πῶς σηκώνεται ὄρθιος, θὰ τὸν γαζώσουν οἱ σφαίρες.

Τὰ πολυβόλα σταματοῦν γιὰ λίγο κι' ἀντηχεῖ μιὰ παράξενη και βραχνὴ φωνή:

— Άρκο!... Παραδόσου μαζί με τοὺς συντρόφους σου, ἂν θέλης νὰ γλυτώσης τὸ κεφάλι σου!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ. Ὁ Άρκο πολὺ θὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἀπαντήση, μὰ δὲν βγάζει μιλιὰ γιὰ νὰ μὴν προδώση τὴ θέσι του.

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο, μου πῶς δὲν θὰ σὲ πειράξω ἂν παραδοθῆς!, ἐξακολουθεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ.

«Ἄν εἶναι γραφτὸ νὰ πεθάνω, ἂς πεθάνω! Θὰ προτιμήσω ὅμως νὰ με πιάσης νεκρὸ στὰ χέρια σου παρά ζωντανό», σκέπτεται με πείσμα ὁ Άρκο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη σιωπὴ, τὰ πολυβόλα ξαναρχίζουν με μανία. Ἡ κατάστασι γίνεται ἀπελπιστικὴ. Δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κάνουν οὔτε ἕνα βῆμα ἀπὸ τὶς θέσεις τους.

Ἡ μιὰ φωτοβολίδα διαδέχεται τὴν ἄλλη κι' ἔτσι τὸ σκοτάδι δὲν προλαβαίνει νὰ ἔρθη.

Και τὸ σκοτάδι μόνο θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς σώσει.

Ὁ Τὸμ, ἔχει πέσει ἀνάμεσα σὲ δύο μεγάλες πέτρες, ποὺ τὶς σκεπάζουν κάτι θάμνοι μὲ πυκνά γιμνὰ κλαδιά.

«Ὁραῖο κρεββάτι!» συλλογίζεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κοιμηθῆ. «Ἐδῶ δὲν μὲ βρίσκει οὔτε σφαῖρα, οὔτε τίποτε!»

Ὁ ρυθμικός θόρυβος ποὺ κάνουν τὰ πολυβόλα τὸν νουοῦρίζει καὶ σὲ λιγάκι ἀποκοιμιάται.

Ὅμως, ἂν ὁ Τὸμ δὲν νοιάζεται καθόλου γιὰ τὴν ἀπελπιστική τους θέσι, ὁ Μπίλ παιδεύει τὸ μυαλό του νὰ βρῆ ἓνα δρόμο σωτηρίας γιὰ νὰ ξεφύγουν.

«Νὰ μὴ μὲ λένε Κεραυνὸ ἂν δὲν καταφέρω νὰ τοὺς ξεφύγω!», κάνει μὲ πεποίθησι.

Ἐχει πέσει δίπλα στὴν Πόλα ποὺ κρατεῖ κι' αὐτὴ στὸ χέρι ἓνα πιστόλι.

Γὰ πολυβόλα δίνουν καὶ παίρνουν. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κόλαση τῆς φωτιάς, κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του.

— Θεέ μου!, φωνάζει ξαφνικά ἡ Πόλα. Πληγώθηκα!

Ὁ Μπίλ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά καὶ τὴν πλησιάζει.

— Ποῦ πληγώθηκες; τὴ ρωτᾷ.

— Στὸ πόδι.

Στὸ κάτω μέρος τῆς γάμπας τῆς ὑπάρχει μιὰ κόκκινη ματωμένη γραμμὴ. Ἡ σφαῖρα τὴν ἔχει πάρει ξυστά, ὅμως ὁ κίνδυνος σ' αὐτὴ τὴν θέσι ποὺ βρίσκεται εἶναι με-

γάλος. Μπορεῖ νὰ τὴν χτυπήσῃ καμμιά καινούργια σφαῖρα.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Λούντι.

— Τίποτε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ.

Γυρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνάσκελα καὶ μὲ τὸ δεξιό του χέρι ἀγκαλιάζει τὴν κοπέλλα. Ἀρχίζει τώρα νὰ σέρνεται μὲ τὸ κορμὶ στὴ γῆ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀλλάξῃ θέσι.

Καθὼς προχωρεῖ, μιὰ σφαῖρα περνᾷ μέσα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Πόλας καὶ ἄλλη μιὰ τοῦ τρυπᾷ τὸ μαῖνικι. Κατωρθώνει ἄμως νὰ φτάσῃ σὲ κάτι πυκνοὺς θάμνους, ποὺ ἔχουν φυτρώσει ἀνάμεσα σὲ μεγάλες πέτρες.

— Ἐδῶ δὲν κινδυνεύουμε τόσο, Πόλα. Καὶ τώρα ἄς κυτάξουμε τὸ τραῦμα σου.

Ἀνασηκώνεται λιγάκι μὲ τὰ γόνατα καὶ ἡ Πόλα τοῦ ἀπλώνει τὸ τραυματισμένο της πόδι. Ἐχει κλείσει τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν πόνο καὶ δὲν τὸν βλέπει. Περιμένει νὰ τῆς δέσῃ τὸ πόδι, μὰ ἐκεῖνος δὲν κάνει τίποτα.

Ἀποφασίζει ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της, μὰ δὲν τὸν βλέπει δίπλα της. Γί ἔχει γίνει;

— Μπίλ!, φωνάζει.

Ἀκούει τὰ κλαδιά νὰ ἀναδεύουν καὶ ἓνα κεφάλι νὰ φανερώνεται ἀνάμεσά τους, ἐνῶ τὸ σῶμα εἶναι χωμένο ὅλο μέσα στὴ γῆ!

— Μπίλ, ποὺ χώθηκες ἐκεῖ μέσα;

— Ἐπεσα σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα, Πόλα! Δός μου τὸ

χέρι σου ν' ανέβω.

Του άπλώνει τ' ό χέρι της
καί τόν βοηθεί ν' ανέβη.

— "Έχεις φακό μαζί σου;

— "Όχι.

— Τότε περίμενέ με έδω
νά πεταχώ ώς τόν "Άρκο. Χρει
άζομαι ένα φακό για νά δώ
ώς που όδηγεί αύτή ή τρύπα.
"Άν προχωρή σέ βάθος και
βγαίνει κάπου άλλου, τότε
σωθήκαμε!

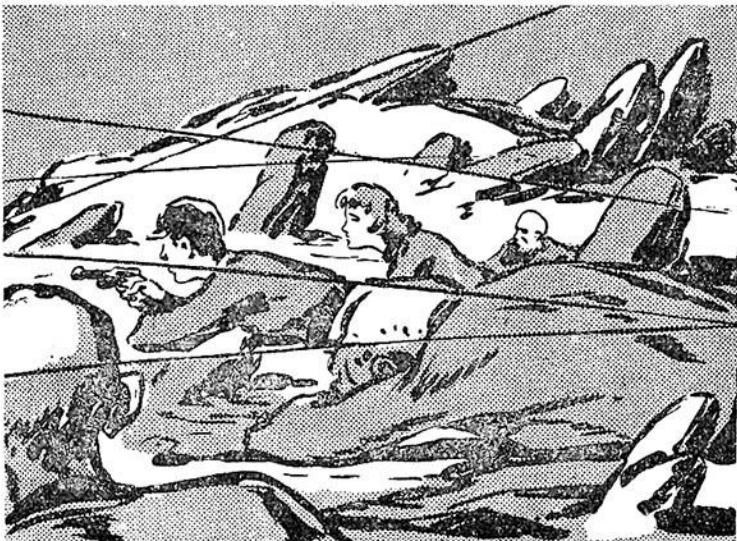
— Πώς θα πάς στόν "Άρκο,
Μπίλι! Θα σέ πάρουν είδησι
και θα σέ σκοτώσουν. Δεν
βλέπεις τίς σφαίρες που πέ-
φτουν βροχή όλόγυρά μας;

Ό Κεραυνός όμως τ' άπο-
φασίζει. Είναι τ' μοναδικό
παιχνίδι που τού μένει νά παί

ξη. "Άν ή τρύπα όδηγή κάπου
άλλου, έχουν σωθή στα σί-
γουρα.

Ξαπλώνει κάτω και γίνεται
ένα με τή γή. Χωρίς νά ση-
κώσει τ' ό κεφάλι του, αρχίζει
νά γλιστράει πάνω στό χώ-
μα. Οί σφαίρες σφυρίζουν και
μονισμένα και μερικές σφηνώ-
νονται δίπλα του. Ό Κεραυ-
νός όμως δεν χάνει τ' θάρρος
του. Προχωρεί. "Η Πόλα, κρυμ-
μένη μέσα στους θάμνους,
κρατάει ώς και τήν άναπνοή
της άκόμη από τήν άγωνία.
Θά τά καταφέρη τόχα νά φτά-
ση ώς τόν "Άρκο; Κι' αν τ' ό
κατωρθώσει, θα είναι τυχερός
και στό γυρισμό;

Τόν βλέπει νά φτάνει κον-

Πέφτουν όλοι μπρούμυτα ενώ οι σφαίρες σφυρίζουν ανάμεσά τους.

—Θεέ μου!, φωνάζει ξαφνικά η Πόλα. Πληγώθηκα!

τά στις πέτρες, πίσω από τις όποιες κρύβεται ο Άρκο. Ένας αναστεναγμός ανακουφισεως βγαίνει από τα στήθη της. Περιμένει τώρα με μεγαλύτερη αγωνία την επιστροφή του.

Δέν άργει νά ξαναγυρίση. Άψηφάει τις σφαίρες, που έχουν γίνει τώρα πιό πυκνές, και σέρνεται. Ή στιγμή, είναι τραμερά επικίνδυνη. Ή Πόλα δέν μπορεί ν' άντέξει σ' αυτό τό θέαμα, νομίζει πως θα τον δή νά σκοτώνεται μπροστά της, χωρίς νά μπορή νά του δώση την παραμικρή βοήθεια, και φέρνει τις παλάμες της μπροστά στά μάτια.

«ΒΑΓΚ. ΕΙΣΑΙ ΑΤΥΧΟΣ!»

Α ΠΟΦΑΣΙΖΕΙ νά ξεσκεπάση τά μάτια της, όταν άκούει δίπλα της τό σύρσιμό του.

— Σώθηκες, Μπίλ! Είσαι πολύ τυχερός.

— Ή τύχη βοηθάει τους τολμηρούς, λέμε έμεις επάνω στη γή. Πόλα. Και τώρα άς δέσουμε τό τραύμα σου.

Βγάζει έναν ειδικό επίδεσμο, που του έχει δώσει ο Άρκο και δένει τό πόδι της. Έπειτα, άφού της λέει νά μνή κουνηθή από τη θέση της, πηδάει μέσα στην τρύπα και άνάβει τό φακό του.

Βλέπει με μεγάλη του χα-

ρὰ τὴν τρύπα νὰ πλαταίῃ καὶ νὰ προχωρῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Μὲ τὸ φακὸ πάντα ἀναμμένο καὶ μὲ τὸ πιστόλι ἔτοιμο στὸ χέρι προχωρεῖ κάπου δέκα λεπτά. Ἡ τρύπα ἔχει ἔξοδο! Βγαίνει σὲ μιὰν ἄλλη μικρὴ κοιλάδα, ποὺ τὴν φωτίζει πολὺ ἐλαφρὰ τὸ φῶς τῶν φωτοβολίδων ποὺ ρίχνει ὁ Βάγκ. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.

— Σωθήκαμε!, κάνει καὶ γυρίζει πίσω τρέχοντας.

Ἀνεβαίνει ἐπάνω καὶ φωνάζει στὸν Ἄρκο.

— Ἄρκο, ἐντάξει! Σωθήκαμε!

— Νὰ μπῆτε μέσα καὶ οἱ τρεῖς σας, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἄρκο, καὶ νὰ προχωρήσετε. Ἐμεῖς θὰ σᾶς ἀκολουθήσουμε κατόπιν. Νὰ μᾶς περιμένετε στὴν ἔξοδο.

Ποῦ εἶναι ὁμως ὁ Τόμ; Ἄλλη σκοτούρα αὕτη.

— Τόμ!, ξεφωνίζει ὁ Μπίλ. Τόμ, ποῦ εἶσαι κρυμμένος;

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις!

— Ἀκούς Τόμ;

Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὁ Τόμ ποὺ

κσιμάται μὲ τὴν ψυχὴ του; «Ἄλλος μπελᾶς αὐτός, συλλογίζεται ὁ Μπίλ. Ποῦ νὰ τὸν βρῶ τώρα;»

Δὲν χρειάζεται νὰ ψάξῃ γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Ὁ Τόμ κοιμᾶται δυὸ μέτρα πρὸ πέρα κρυμμένος μέσα στὰ κλαδιὰ τῶν θάμνων. Μὲ τίς φωνὲς τοῦ φίλου του, ἀρχίζει τὸ ροχαλητό του.

Ὁ Μπίλ τὸν ξυπνᾷ καὶ τὸν ρίχνει μέσα στὴν τρύπα σὰν τσουβάλι. Κατόπιν κατε-

δαίνει κι' αὐτὸς καὶ βοηθαίει καὶ τὴν Πόλα. Προχωροῦν καί, σὰν φτάνουν στὴν ἔξοδο, κάθονται γιὰ νὰ περιμένουν τοὺς δυὸ ἄντρες.

Ὁ Ἄρκο προσπαθεῖ νὰ συρθῇ γιὰ νὰ φτάσῃ κι' αὐτὸς στοὺς θάμνους μὰ βλέπει πῶς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο. Τὰ πολυβόλα τῶν ἐχθρῶν τοὺς ἔχουν ἐπισημάνει καὶ οἱ σφαῖρες πέφτουν βροχὴ ὀλόγυρά του.

— Λοῦντι, πῶς θὰ φτάσουμε καὶ μεῖς στὴν τρύπα;

— Ἰδέα δὲν ἔχω, Ἄρκο! Δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω οὔτε ἓνα χιλιοστὸ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ Ἄρκο σκέφτεται λιγάκι καὶ κατόπιν βγάζει μὲ προφύλαξι τὸ πιστόλι τῶν φωτοβολίδων. Βάζει μέσα ἓνα λευκὸ φυσίγγιο καί, σηκώνοντας τὴν κάννη ψηλά, πατάει τὴ σκανδάλη.

Τὸ λευκὸ φῶς ἀνέβηκε σὰν στολίδι ἐπάνω στὸν οὐρανό. Μὲ μιᾶς τὰ πολυβόλα σταματοῦν. Ἡ φωνὴ τοῦ Βάγκ ἀκούγεται: ξανά μέσα στὴ σιωπῇ.

— Ἄρκο, ἀποφάσεις νὰ παραδοθῆς;

— Ναι!, ἀπαντᾷ ὅσο πρὸ δυνατόν μπορεῖ ὁ Ἄρκο. Σκοτώθηκε ἓνα Ἀμερικανόπουλο καὶ γὰ εἶμαι τραυματισμένος. Στοιματήστε τὰ πυρὰ νὰ παραδοθῶμε.

— Σηκωθῆτε ἐπάνω, δὲν σᾶς πειράζουμε, ἀπαντᾷ ὁ Βάγκ.

Ὁ Ἄρκο ἀποφασίζει καὶ σηκώνεται. Πίσω του σηκώνεται καὶ ὁ Λοῦντι. Προχωροῦν πρὸς τοὺς μικροὺς θάμνους μὲ

τὴν καρδιά ἐτοιμὴ νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴ χάρα. Ὁ Λούντι μπαίνει μέσα στὴν τρύπα καὶ χάνεται. Ὁ Ἄρκο, πρὶν κατεβῆ, βάζει μιὰ φωνὴ στὸν Βάγκ:

— Βάγκ! Μάθε πῶς εἶσαι ἀτυχὸς! Δὲν θὰ μπορέσης τόσο εὐκόλα νὰ μοῦ πάρῃς τὸ κεφάλι. Θὰ λογαριαστοῦμε ὁμῶς ἄλλῃ φορὰ!

Κι' ἀμέσως πέφτει στὴν τρύπα κι' αὐτός. Τὰ πολυβόλα ἀρχίζουν πάλι πιὸ μανιασμένα. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι σὰν χειροβομβίδα τέφτει πάνω στὴ μικρὴ κοιλιάδα, καὶ τὰ μικρὰ ἀτσάλινα κοιμμάτια τοὺς χτυποῦν τὶς πέτρες καὶ τὶς σπάζουν.

Οἱ δύο ἄντρες προχωροῦν καὶ στὸ τέλος συναντοῦν τὰ παιδιὰ ποὺ τοὺς περιμένουν στὴν ἐξοδο.

— Καθίστε ἐδῶ, κάνει ὁ Ἄρκο, νὰ βγῶ μιὰ στιγμή ἔξω γιὰ νὰ δῶ πρὸς τὰ ποὺ θὰ βαδίσουμε.

Δὲν ἀργεὶ νὰ ξαναγυρίσῃ.

— Ἡ τύχη μας εἶναι μεγάλη σήμερα, παιδιά!, τοὺς λέει χαρούμενος. Ἀπέναντί μας ἀκριβῶς εἶναι μιὰ ἄλλη τρύπα σὰν τεχνητὴ σήραγγα. Προχώρησα ἀρκετὰ μέσα. Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πῶς ὁδηγεῖ στὴν πολιτεία μας. Θὰ μπουὶν πρῶτα τὰ τρία παιδιὰ καὶ τελευταῖοι θ' ἀκολουθήσουμε ἐμεῖς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Τὰ παιδιὰ ξεκινοῦν. Περνοῦν γρήγορα τὴ μικρὴ κοιλιάδα καὶ μπαίνουν στὴν τρύπα. Οἱ δύο ἄντρες πίσω, ἀντὶ νὰ

τοὺς ἀκολουθήσουν, ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλοῦν τὴ μικρὴ πλαγιά. Ἐχουν σκοπὸ νὰ βρεθοῦν πίσω ἀπὸ κανένα πολυβόλο γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν πολυβολητὴ τους.

Ἡ Πόλα δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὸ πόδι της, γι' αὐτὸ ὁ Μπίλ ἀναγκάζεται νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του. Πίσω, σὲ πέντε περίπου μέτρα ἀπόστασι, ἀκολουθεῖ ὁ Τόμ, κουτσαίνοντας κι' αὐτὸς γιὰ τὸν πονάει τὸ ξυπόλητο πόδι. Ἡ σήραγγα εἶναι τεχνητὴ, χτισμένη μὲ πέτρες. Τὸ σκοτάδι ἐδῶ μέσα εἶναι ἀρκετὰ βαθύ, μὰ σὲ μιὰ στροφὴ ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ ν' ἀραιώνῃ.

— Σὲ λιγάκι θὰ βγοῦμε στὴν πολιτεία!, κάνει ὁ Μπίλ προχωρῶντας πάντα μπροστὰ μὲ τὴν Πόλα στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Τόμ ὁμῶς δὲν λέει κουβέντα.

— Τ' ἀκούς, Τόμ; Ξανακάνει ὁ Μπίλ.

Ἀντὶ γιὰ τὴ φωνὴ τοῦ Τόμ ἀκούγεται ἕνα χτύπημα καὶ ἕνα βογγητό. Ὁ Μπίλ γυρνᾷ ἀπὸτομα τὸ κεφάλι του καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνει! Βλέπει τὸν Τόμ νά... παίζει μπόξ μὲ ἕνα ἄγνωστο. Οἱ γροθιές τοῦ φίλου του πέφτουν σὰν βροχὴ ἐπάνω στὸν ἀντιπαλό του καὶ στὸ τέλος τὸν ρίχνουν κάτω.

Ὁ Μπίλ ἀφίνει τὴν Πόλα καὶ τρέχει κοντά του. Δὲν χρειάζεται ὁμῶς τώρα. Ὁ ἄντρας εἶναι ἀνάσθητος, πεσμένος ἐνάσκελα στὴ γῆ.

— Τί είναι αυτός, Τόμ;
 — Ούφ! κάνει ο Τόμ. Θέλησε να μου κάνει τὸν παλληκάρα. Αυτό θὰ πῆ γροθιά, φίλε μου! Στοιχηματίζω πὺς θὰ κοιμάται δυὸ μέρες συνείχρεια!

— Μὰ πού βρέθηκε;

— Φαίνεται πὺς μὰς πήρε εἶδησι στὴν δευτέρη κοιλάδα, καὶ μὰς ἀκολούθησε ξοπίσω ὅταν μπήκαμε στὴ σήραγγα. Καθὼς ἐρχόμουν ἀπὸ πίσω σου μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ἀπὸ τὴ νύστα, τὸν βλέπω νὰ πετάγεται μπρὸς μου καὶ νὰ μου κάνει νόημα νὰ σωπάσω. Κρατοῦσε στὸ χέρι του τὸ πιστόλι, μὰ ἐγὼ δὲν τὰ φοβάμαι κάτι τέτοια. Μαζὶ δὲν πήραμε μαθήματα μπὸξ καὶ ἰαπωνικῆς πάλης στὴ Νέα Ὑόρκη. Πού νὰ τῶξερα πὺς θὰ μὰς χρησιμεύσουν. Ὅμως τόχω παράπονο, Μπίλ... Γιατὶ νὰ σὲ λένε ἐσένα Κεραυνὸ καὶ μένα νὰ μὴ μὲ λένε; Μήπως καὶ οἱ δικές μου γροθιές δὲν χτυπάνε σὰν ἀληθινὸς κεραυνός; Ἄν καμμιά φορά πατήσῃ τὸ πόδι μας στὴ Νέα Ὑόρκη, θάθελα νὰ λογαριστώ μὲ τοὺς συμμαθητές μας ποὺ ἔβγαλαν ἐσένα «Κεραυνὸ» καὶ μένα «Ὑπνο». Μήπως κοιμάμαι πολύ;

— Ἄ... μπᾶ, καθόλου!, τοῦ ἀπαντᾷ γελαστά ὁ Μπίλ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ δέσῃ τὸν σίχμάλωτό τους.

Τὴν ἴδια στιγμή φτάνει καὶ ὁ Ἄρκο μὲ τὸ Λούντι. Μένουν ἐκπληκτοὶ μὲ τὸ θέαμα ποὺ βλέπουν.

— Μπράβο!, κάνει ὁ Ἄρ-

κο μόλις τοῦ διηγούνται τὰ καθέκαστα. Ἐσεῖς σταθκατέ πιὸ τυχεροὶ ἀπὸ μὰς. Ἀνεβήκαμε ὡς τὸ ὕψωμα μήπως αἰχμαλωτίσουμε κανέναν πολυβολητῆ, μὰ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ θέσι τους. Τοὺς εἶδαμε νὰ τρέχουν ὄλοι πρὸς τὴν κοιλάδα. Φαντάζομαι τὴ λύσσα τοῦ Βιάγκ ὅταν θὰ κατέβηκε! Θὰ περίμενε νὰ μὰς βρῆ καὶ τοὺς πέντε νεκρούς!

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ;

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, τὴ στιγμή ποὺ οἱ πέντε ἦρως — ὁ Ἄρκο, ὁ Λούντι, ὁ Μπίλ, ὁ Τόμ καὶ ἡ Πόλα — παρουσιάζονται μπρὸστά της, βρίσκειται μὲ τὸν ὑπασπιστῆ της. Φαίνεται ταραγμένη, μὰ, βλέποντας τοὺς νεοφερμένους, τρέχει καὶ τοὺς σφίγγει τὰ χέρια.

Ὁ Ἄρκο τῆς διηγεῖται ὅλες τὶς περιπέτειες ποὺ πέρασαν καὶ δὲν κατάπληξι νὰ ἐγκωμιάξῃ τὸ θάρρος τῶν δυὸ παιδιῶν.

— Μπράβο!, κάνει ἡ βασίλισσα. Εἴσαστε οἱ καλύτεροὶ πολίτες τοῦ βασιλείου μας. Σὰς ἔχω τόση ἐμπιστοσύνη, ὅση δὲν ἔχω οὔτε στοὺς σοφοὺς ποὺ κυβερνοῦν τὴ χώρα μου!

Ὁ ὑπασπιστῆς τὴν κυττάζει σουφρώνοντας τὸ πρόσωπό του μὲ κατάπληξι.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ Ἄρκο.

— Κάποιος μὲ προδίδει!, λέει ἡ βασίλισσα. Κι' αὐτὸς

ὁ κάποιος πρέπει νὰ βρίσκεται μέσα στὸ παλάτι! Ξέρεις ὅτι πήγαν νὰ μὲ σκοτώσουν στὸν κήπο μου, Ἄρκο; Μάλιστα! Εὐτυχῶς ποὺ ἀστόχησαν οἱ σφαίρες τους, ἀλλοιῶς αὐτὴ τῆ στιγμή θὰ ἤμουν νεκρή. Ξέρεις πῶς μοῦ ἔχουν κλέψει δυὸ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα γιὰ τὰ σχέδια τοῦ καινούργιου ἀτομικοῦ ὄπλου ποὺ ἐτοιμάζουμε; Ποιὸς τὰ κάνει ὅλα αὐτά; Ποιὸς ἄλλος παρὰ κάποιος ποὺ τὸν ἐμπιστευομαί; Κάποιος ἀπὸ τοὺς δώδεκα σοφούς!

Ἔχει γίνει κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της καὶ κάνει νευρικές βόλτες μέσα στὸ δωμάτιό της. Ὁ ὑπασπιστὴς τρέχει ξωπίσω της καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν καθισχάση.

— Φέρτε μου τὸν αἰχμάλωτο, διατάζει ἡ βασίλισσα.

Ὁ Λούντι τρέχει ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ, ὅπου τὸν ἔχουν κλεισμένο τὸν αἰχμάλωτο. Σὲ λίγο γυρίζει μόνος του πίσω. Κυττάζει τὴ βασίλισσα κάπως φοβισμένα καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμό.

— Ὁ αἰχμάλωτος εἶναι νεκρός!, ψιθυρίζει;

— Νεκρός; ἐπαναλαμβάνει ἡ βασίλισσα καὶ μένει ἀκίνητη σὰν μαρμαρωμένη.

— Τὸν βρήκα ξαπλωμένο μέσα στὸ κελλί. Ἡ καρδιά του ἔχει σταματήσει.

— Τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ μὴν μιλήσῃ!, κάνει ὁ Ἄρκο τώρα. Ἔχεις δίκιο, βασίλισσά μου. Κάποιος ἐμπιστος ἀνθρώπος σου μάς προδίνει.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι; ἀναρωτιέται ὁ ὑπασπιστὴς καὶ κατεβάζει σκεπτικὸς τὸ κεφάλι του.

— Θὰ τὸ μάθω ἀργὰ ἢ γρήγορα, ξεσπάει ἡ βασίλισσα, καὶ τότε, ἀλλοιμόνῳ του! Δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν γλυτώσῃ τίποτε. Ἄρκο, πηγαίνετε τώρα νὰ ξεκουραστήτε καὶ αὔριο θὰ σὰς δώσω καινούργιες ὁδηγίες. Σὰς παρακαλῶ νὰ προσέξετε πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ σας, γιατί σὲ κάθε σας εἴημα εἶναι στημένη καὶ μιὰ παγίδα γιὰ σὰς! Προπάντων ἐσύ, μικρὲ Κερουνέ, νὰ ἔχῃς τὰ μάτια σου τέσσερα ὅπου πηγαίνεις. Εἶμαι κατενθουσιασμένη γιὰ τὴς ὑπηρεσίες, ποὺ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σας μοῦ προσφέρετε. Αὔριο σὲ μιὰ μεγάλη τελετῇ, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν πλατεία, θὰ δώσω σὲ ὅλους σας τὸ πρῶτο παράσημο ἀνδρείας. Εὐχαίμαι νὰ στολίσουν τὰ στήθη σας πολλὰ τέτοια παράσημα ὡς ποὺ νὰ ἀφανίσουμε τοὺς ἐχθροὺς μας. Τώρα πηγαίνετε γιὰ ὕπνο καὶ γιὰ * * *

Ὁ Μπίλ μὲ τὸν Τὸμ κλείνονται μέσα στὸ δωμάτιό τους ποὺ τοὺς παραχώρησε μέσα στὸ παλάτι ἡ βασίλισσα, καὶ ἀφοῦ χορταίνουν μὲ ὠραία νοστιμώτατα φρούτα καὶ φαγητά, τὸ ρίχνουν ἔπειτα στὸν ὕπνο.

Τοὺς ξυπνᾷ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἓνας θαλαμηπόλος τῆς βασίλισσας. Κάνουν τὸ μπάνιο τους κι' ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μιὰ βόλτα στὴν πόλι.

"Έχουν έρθει από τόσες μέρες στο άγνωστο αυτό βασίλειο κι' ακόμη δεν τὸ ἔχουν γνωρίσει.

Σὲ λίγο, χάνονται μέσα στοὺς ἀπέραντους καὶ καθαροὺς δρόμους. "Όμορφοι, κημένα λουλούδια ἀπλώνονται ἀνάμεσα στὰ λευκὰ σπίτια, πὺ μοιάζουν σὰν πραγματικές φωλίτσες. "Άφθονα νερά τρέχουν παντοῦ καὶ χρωματιστὰ συντριβάνια ὑψώνουν τὰ πολύχρωμα νερά τους πενήντα καὶ ἑκατὸ μέτρα ψηλά. Τὰ μικρὰ παιδιὰ παίζουν ξένοιαστα μέσα στὰ πάρκα. Οἱ ἔργατες γυρνοῦν ἀπὸ τὴ δουλειὰ τους μέσα στὰ αὐτοκίνητα κουβαλώντας τὰ φρούτα πὺ θὰ τοὺς χρησιμεύσουν γιὰ τροφή. Τὰ σχολεῖα εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὰ μεγάλα παιδιὰ, γιατί εἶναι πρῶτὴ ἀκόμη.

— Τί ὄμορφα πὺ εἶναι ἐδῶ! θαυμάζει ὁ Μπίλ. Τί τάξι τί χάρι καὶ τί ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ! Εἶδες, Τόμ, πόσο εὐτυχισμένοι φαίνονται οἱ ἀνθρώποι ἐδῶ κάτω; "Έχουν δίκιο νὰ μισοῦν τόσο πολὺ τοὺς προδότες σὰν τὸν Βάγκ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν δὲν εἶχα τοὺς γονεῖς μου στὴ Νέα "Υόρκη, κι' ἂν δὲν εἶχα συνηθίσει στὴν ἄλλη ζωὴ, θὰ ἤθελα νὰ ἔμνα γιὰ πάντα ἐδῶ.

— "Όχι, ἂν μπορῆς μὴ μένης ἐδῶ! τοῦ λέει κοροϊδευτικά ὁ Τάμ. Μοῦ φαίνεται πὺς κάνεις τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία!

"Άφίνουν στὴ μέση τὸν θαυμάσιο περίπατό τους καὶ γυρίζουν στὸ παλάτι. "Η βασί-

λισσα τοὺς περιμένει. Κατεβαίνουν ὄλοι μαζί στὴν εὐρύχωρη πλατεῖα. Οἱ δώδεκα σοφοὶ παίρνουν τὶς θέσεις τους καὶ ἡ βασίλισσα κάθεται ἀνάμεσα τους πάνω σὲ ἓναν ὀλόχρυσο θρόνο.

Τὰ πλήθη ἀρχίζουν σιγὰ - σιγὰ νὰ μαζεῦνται. Γέροι, γυναῖκες, ἄντρες, παιδιὰ. Μὲ ὑποδειγματικὴ τάξι καὶ χωρὶς καμμιά φωνή, κάθονται ὀλόγυρα στὰ παγκάκια.

"Ο "Άρκο μὲ τὸν Λοῦντι τὸν Μπίλ, τὸν Τόμ καὶ τὴν Πόλα στέκονται ὄρθιοι μπροστὰ στὸ συμβούλιο τῶν σοφῶν. Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ βασίλισσα σηκώνεται κρατώντας ἓνα κουτάκι στὰ χέρια της.

— Μέχρι τώρα παρασημοφορούσαμε τοὺς σοφοὺς, ἀρχίζει νὰ μιλά στὸν κόσμον πὺ τὴν ἀκούει μὲ ἀληθινὴ κατάνυξι. Σήμερα ἄμως θὰ παρασημοφορήσουμε γιὰ πρώτη φορὰ πέντε ἥρωες. Τρεῖς δικούς μας καὶ δυὸ ξένους, πὺ ἔγιναν κι' αὐτοὶ δικοὶ μας. Τοὺς βλέπετε; Κινδύνευσαν πολλὰς φορὰς τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πολιτεία μας. "Ωρθυσαν τὸ στήθος τους μπροστὰ στὰ πιστόλια τοῦ ἀρχιπροδότη Βάγκ.

Σὰν τελειώνει τὰ λόγια της, κατεβαίνει ἀπὸ τὸν θρόνο της καὶ προχωρεῖ μὲ ἐπισημότητα.

Φτάνει στὸν "Άρκο, τοῦ καρφισώνει ἓνα ὠραῖο χρυσὸ παράσημο στὸ στήθος κι' ἔπειτα προχωρεῖ καὶ στοὺς ἄλλους. Μιὰ γλυκεῖα μουσικὴ ξεχύνεται στὴν ἀτμόσφαιρα,

από μια χορωδία κοριτσιών και το πλήθος αρχίζει να χειροκροτή.

Η βασίλισσα, αφού καρφίτσώνει όλα τα παράσημα, γυρίζει για να καθήση ξανά στο

θρόνο της. Δεν προλαβαίνει όμως να κάνει δυο βήματα, όταν κοιτούστέκεται, λυγίζει τα γόνατά της και, πιάνοντας το στήθος της, σωριάζεται αμίλητη κατάχαμα...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση

Και κάτι για τις Γιορτές

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Ένα υπέροχο βιβλιαράκι, που θα σας κάνει να περάσετε εύχάριστα και εύθυμα τις γιορτές!

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Εύθυμοι, τύποι, γελοιογραφίες, διασκεδαστικές ιστορίες, σχολικό χιούμορ, έξυπνα και κουτά, παλάβρες, γέλιο, γέλιο, ΓΕΛΙΟ!

Τιμή μόνον 4 δραχμές!

Ζητήστε το από τον έφημεριδοπώλη ή τον περιπτεριούχο σας, πριν εξαντληθί!

**ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ
ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ**

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέικκα 22 ◊ 'Αριθ. 3: ◊ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
και Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στο επόμενο τεύχος, τὸ 4, πὸν κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

:*****

οἱ μικροὶ ἥρωές μας, στὴν προσπάθειά τους νὰ σώ-
σουν τὴν ὑπέροχη ὑπόγεια πολιτεία τῆς βασιλίσι-
σας Λίντας, ἀντιμετωπίζουν κάτι φοβερὸ, τρομακτικὸ
καὶ ἀφάνταστο, κάτι πὸν δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συλλάβῃ
ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου!

Προσοχή

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 100 τοῦ
θρυλικοῦ «Μ. 'Ηρώος». Θὰ περιέχῃ ἕνα ὠραῖο δῶρο
μετὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 100 τευχῶν ἀπὸ
τῆς κυκλοφορίας του!

